

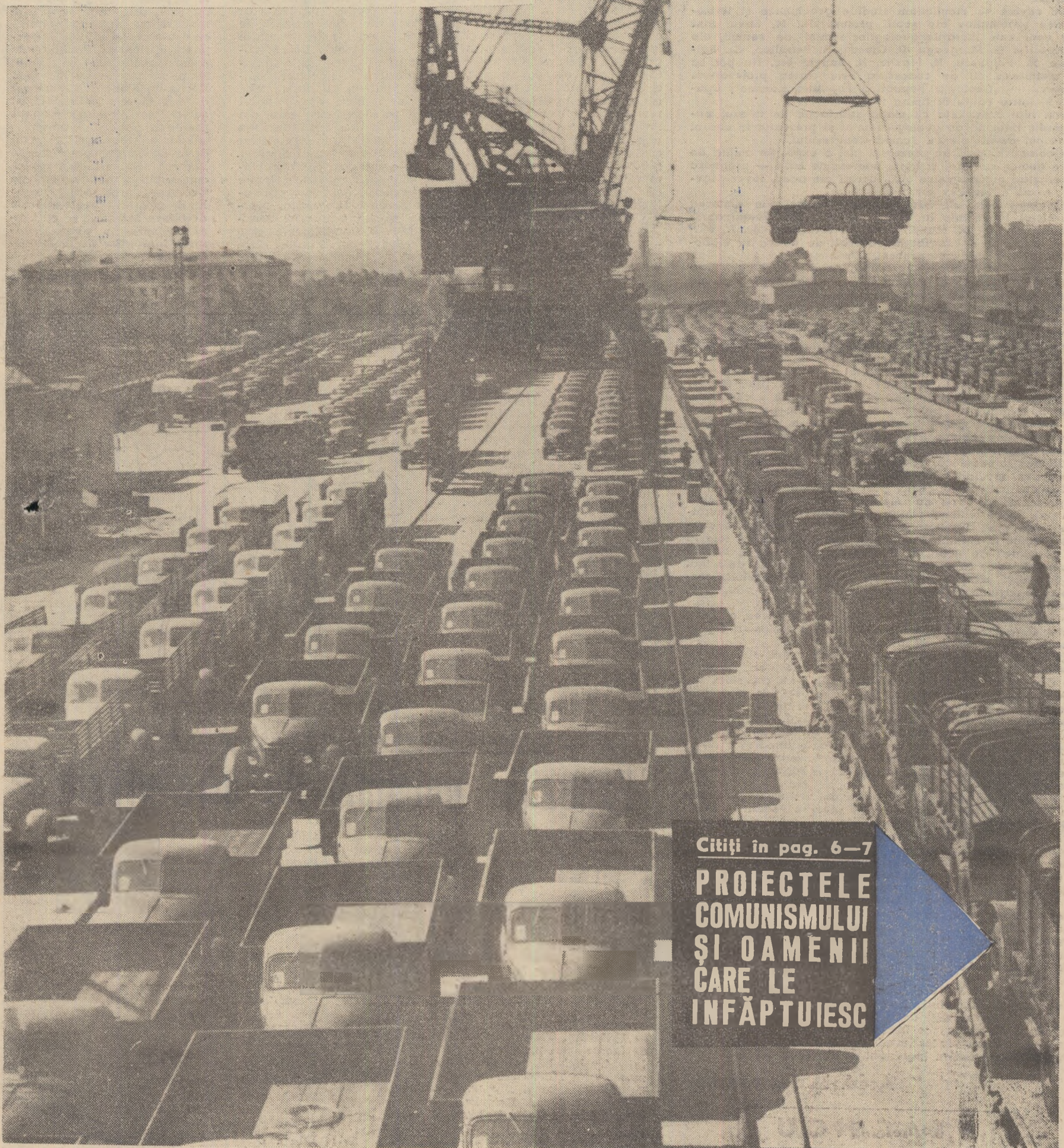
Proletari din toate țările, uniți-vă!

38 (862)

**ANUL XVI
22 SEPTEMBRIE 1961
12 PAGINI, 1 LEU**

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Citiți în pag. 6-7

**PROIECTELE
COMUNISMULUI
ȘI OAMENII
CARE LE
INFĂPTUIESC**

Uzinele „Lihaciov” din Moscova produc diferite tipuri de autocamioane

SUCCESELE ȘTIINTELOR GEOLOGICE

Articol scris special pentru „Veac nou”

Congresul al V-lea al Asociației carpato-balcanice a geologilor a fost convocat în condițiile avântului impetuos al economiei naționale și culturii țărilor participante la această Asociație. Succesele științei geologice au contribuit la creșterea potențialului industrial al țărilor noastre. Activitatea Asociației are drept scop elaborarea colectivă a unor probleme strins legate de lărgirea resurselor de materii prime minerale.

Congresul al V-lea al Asociației carpato-balcanice a constituit o trecere în revistă a marilor succese ale geologiei și în primul rând ale geologiei românești, care a fost larg reprezentată la acest congres.

Înainte de toate, se cuvine să relevăm succesele școlii academiciene Codarcea în domeniul studiilor rocilor cristaline — a magmatismului metamorfozei și a reconstituirii istoriei formării lor, precum și lucrările Institutului de cercetări geologice al Academiei R.P.R., condus de prof. Ivanovici.

Se cuvine să menționăm studiile geochemice și termometrice sistematice ale școlii profesorului M. Savu. Sint larg cunoscute lucrările geologilor romini de seamă, ale profesorilor G. Murgeanu, D. Giușcă, N. Petruțian, Gr. Băileanu, M. Filipescu, N. Maxim, N. Banyai etc. Nu pot să nu menționez cit de cunoscută este cartea profesorului Onescu — „Geologia Republicii Populare Romine”, apărută și într-o ediție în limba rusă.

Am luat cunoștință cu multă satisfacție de atlasul paleogeografic întocmit de geologii romini și prezentat în cadrul expoziției amenajate cu ocazia Congresului.

Geologii bulgari au prezentat aici o expoziție amplă de ediții geologice, cărți și hărți, interesante hărți — prognoze și cercetări metalogenice etc., lucrări ale acad. Iovcevo Iovcev, acad. E. Boncev etc.

Geologii cehi au adus un dar frumos prin editarea referatelor prezentate la Congresul al V-lea. Remarcabili geologi cehi dr. M. Mahel, acad. A. Andrusov, dr. A. Matějka, au adus o contribuție deosebit de activă la elaborarea problemelor tectogenice.

În cadrul lucrărilor Congresului, acad. Szadeczky Kardoss, șeful delegației maghiare, a ridicat probleme de mare importanță cu privire la legile repartiției vulcanismului neogen în legătură cu tectonica magmatică a vulcanismului terțiar din Carpați.

Geologii polonezi, în frunte cu prof. St. Wdowiarz, conducătorul delegației, au prezentat o serie de referate consacrate mai cu seamă problemelor flisului carpatic.

Referate interesante a prezentat delegația foarte numeroasă a geologilor iugoslavi, în frunte cu prof. Marici. În Uniunea Sovietică, rolul geologiei crește deosebit de mult în legătură cu publicarea programului pe 20 de ani de construire a bazei tehnice-materiale a comunismului, care deschide perspective impresionante folosirii planificate a tuturor bogățiilor subsolului.

Delegația sovietică, condusă de autorul acestor rânduri, a cuprins specialiști în diferite probleme ale geologiei sistemului carpat-balcanic, precum și ale Caucazului, și a prezentat o serie de referate de sinteză ca de pildă „Despre legile vulcanismului Carpaților răsăriteni ucraineni”, de prof. Tkaciuk și alții, „Despre cercetările geocronologice în calculul absolut prin metoda izotopilor folosiți în geologie” de acad. N. P. Semenenko și alții, despre corelațiile între formațiunile de flis și de molasă de acad. O. S. Vialov, despre principalele etape ale dezvoltării tectonice a regiunii carpat-balcano-caucaziene de prof. N. V. Muratov.

Congresului i-a fost prezentată de asemenea o hartă tectonică a Europei întocmită de comisia tectonică reprezentată de prof. A. A. Bogdanov.

Dezvoltarea impetuoasă și marile succese obținute de geologii din țările carpat-balcanice au fost viu ilustrate de Congresul al V-lea în cadrul căruia s-au prezentat 140 referate despre cercetări fundamentale noi în domeniul mineralogiei, petrografiei, stratigrafiei, tectonicii, geologiei economice și geofizicii. Munca colectivă, schimbul de opinii, discuțiile purtate la Congres vor da un important impuls dezvoltării științei geologice care urmărește rezolvarea a numeroase probleme, descoperirea legilor geologice generale ale formării și răspândirii bogățiilor minerale ale subsolului.

Următoarea perioadă de 20 de ani reprezintă o epocă de frumoasă dezvoltare a științei despre Pământ și a științei despre Univers, o perioadă de studiere și descoperire a legilor generale ale dezvoltării Pământului, a legilor formării scoarței și a zonelor sale de adâncime. Paralel cu sarcinile cuceririi Cosmosului, o importanță tot atât de mare o dobândește și ideea pătrunderii în pături adânci ale scoarței pămîntului și a studierii naturii straturilor.

Perioada următoare este o perioadă de generalizări în domeniul geologiei cuprinzând întregul glob, de creare a unor hărți tectonice, paleografice etc., care să cuprindă nu numai continente întregi, ci și mările și oceanele. Acest lucru face necesară unirea și coordonarea eforturilor geologilor din toate țările în cadrul Congresului Geologic Internațional.

Congresul al V-lea al Asociației carpat-balcanice care funcționează în cadrul Congresului Geologic Internațional, a adus o importanță contribuție la crearea unor lucrări colective de sinteză ce îmbrățișează diferite probleme ale geologiei formațiunilor muntoase carpat-balcanice care reprezintă un centru important în structura Europei.

Acad. N. Semenenko

VEAC NOU

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.E.U.S.

Redacția și administrația: București, Str. Ion Ghica, 6 telefon 13 83 18.

La Încheierea celui de al doilea Concurs internațional „George Enescu”

Aseară, posturile noastre de radio au transmis „mesajul muzical” al tinerilor laureați ai celui de-al doilea Concurs internațional „George Enescu”. Un loc de frunte l-au ocupat cântăreții și violoniștii sovietici, care alături de reprezentanții noștri au dominat marea întrecere artistică. Încă o dată, pedagogia muzicală sovietică, bazată pe o valoroasă tradiție și pe o înfloritoare cultură artistică contemporană, s-a impus într-o confruntare internațională, cucerind prețioși lauri ce o situează pe treapta superioară a școlilor de specialitate. Entuziasmul nostru public a făcut oaspeților o caldă primire chiar de la prima etapă și a subliniat cu aplauze vii succesul lor.

Ce putem spune despre concurenții sovietici prezenți la „startul” celui de-al doilea Concurs „George Enescu”? Că așa cum era de așteptat, ei au dovedit aceeași temeinică pregătire profesională, o remarcabilă tehnică instrumentală și vocală, adeseori chiar maturitate artistică în ciuda vârstei fragede. Cu toții rămân talente indiscutabile, de al căror nume nu ne îndoim că vom auzi cit de curând vorbindu-se în arta interpretativă sovietică.

Desigur că impresia cea mai puternică ne-a produs-o violonista Nina Mihailovna Beilina. Anii de studii petrecuți sub îndrumarea maestrilor A. I. Iampolski și David Oistrach au influențat puternic drumul acestei tinere artiste. „Se află în plină maturitate artistică, dispune de o excepțională sensibilitate, realizează cu uimitoare ușurință cele mai neașteptate subtilități tehnice și rămâne cel mai echilibrat aluat muzical din toți tinerii violoniști ai actualului concurs” ne-a mărturisit profesorul Garabet Avachian, membru în juriul examenilor. Muzicalitatea Ninei Beilina a ajutat-o să talmăcească cu autenticitate și simț artistic remarcabil Sonata II-a de Enescu, după cum perfectul mecanism al mâinii stingi i-a permis să învingă toate dificultățile Concertului de Ceikovski.

Deși mult mai tânără decât colega ei, Emma Sarkisian s-a dovedit o cântăreață de mari perspective, cu destulă maturitate vocală. Abordând în general un repertoriu ce solicită mai ales sensibilitatea și gingășia interpretului (Mozart, Rogalski, Rimski Korsakov)

solista teatrului muzical „K. S. Stanislavski și V. I. Nemirovici-Dancenko” ne-a restituit cu neasemuită artă liederurile lui Enescu.

O voce amplă, cu perspective de dezvoltare a ambitusului, dispunând de un timbru metalic, pătrunzător, s-a dovedit Liudmila Simonova. Aria Leonorei din opera „Favorita” de Donizetti a găsit în mezzosoprana sovietică un temperament dramatic, perfect adaptabil partiturii compozitorului italian.

Deosebită impresie a lăsat baritonul Iuri Mazurak. Se simte permanent în cântul său un nerv interior care, completat cu efectele de culoare vocală pe care le știe minui cu abilitate, îl ajută să pună stăpânire pe auditor. Aria lui Renato din „Bal mascat” de Verdi, cântată cu o pronunție fără reproș, unde fiecare cuvânt părea „înșurubat” în fraza muzicală, i-a asigurat simpatia publicului nostru încă de la a doua etapă, astfel încât revederea cu pagina din „Yolantha” de Ceikovski n-a făcut decât să completeze imaginea valorosului cântăreț.

Cu o voce mai puțin timbrată, dar de frumoasă strălucire în registrul acut, s-a prezentat Serghei Iakovenko. Mărturisim că ne-au atras sensibilitatea și sinceritatea cu care a redat liederurile „Dar către Ana” și „Domnișoarele leneșe la scris” de Enescu, unde am descoperit un talent autentic

O nouă afirmare a școlii interpretative sovietice

ce a pătruns cu siguranță muzica compozitorului nostru.

Purtând amprenta unei serioase școli — a lui David Oistrach — Igor Alexandrovici Frolov s-a numărat printre violoniștii cei mai serioși. Reținut, sobru — poate uneori prea sobru —, cu o violonistică corectă, Frolov a redat cu echilibru Ciaconna de Bach și mai ales Concertul lui Rakhov.

În sfârșit, în seria numelor sovietice care s-au afirmat la București trebuie menționată soprana Nina Silnikova, cântăreață cu o voce caldă, cu mare sensibilitate și cu un deosebit simț al stilului.

Câte din aceste nume le vom întâlni de azi înainte pe afișele de peste hotare? Răspunsul nu ar fi prea ușor de dat, ținând seama că actuala întrecere n-a constituit decât începutul afirmării internaționale a unui mănunchi de talente în plină ascensiune artistică. Patria lui Enescu va fi oricând dispusă să se reîntâlnească cu acești tineri ce și-au dobândit prețuirea publicului nostru.

Laureații sovietici ai celui de-al doilea Concurs „George Enescu” ne-au prilejuit — așa cum sublinia maestrul George Georgescu, presedintele juriului de vioară — „reale clipe de desfășurare artistică, ce se întipăresc adine în memoria tuturor iubitorilor de muzică adevărată”.

Viorel Cosma

În cadrul Festivalului, un mare succes a reperat celebrul violonist sovietic Leonid Kogan

Închinată Congresului al XXII-lea al P. C. U. S.

Expoziția unională de arte plastice

La 15 octombrie, în Sala centrală de expoziții din Moscova, va avea loc vernisajul Expoziției unionale de arte plastice a anului 1961. Expoziția, închinată Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., prezintă noile creații ale artiștilor plastici din cele cincisprezece republici unionale ale U.R.S.S. Circa 3000 de lucrări de pictură, sculptură și grafică vor figura în sălile Expoziției. Ele au fost inspirate de viața și munca eroică a constructorilor comunismului. Mulți dintre autori și-au luat subiectele din viața cotidiană a întreprinderilor sovietice, a marilor șantiere, a colhozurilor și sovhozurilor de pe pământurile desțelenite. Prima sală a Expoziției va avea ca motto „Patosul construcției comuniste în U.R.S.S.”. Vizitatorii vor vedea aici o serie de lucrări monumentale, printre care sculptura lui A. Kibalnikov „Vladimir Ilci Lenin” mozaicurile „Cucerirea pământurilor înțelenite” de I. Kiricenko și „Oamenii sovietici cuceresc Cosmosul” de A. Deineka, panoul „Cintecul prieteniei popoarelor U.R.S.S.” al lui O. Zardarian ș.a.

În secția rezervată R.S.F.S.R., va fi amenajată o galerie cu portretele fruntașilor din industrie și agricultură — eroii septenaliului. V. Serov va fi prezent la Expoziție cu un

tablou intitulat „Cu Lenin”, în care Vladimir Ilici este înfățișat în mijlocul muncitorilor din Petersburg. Grupul Kukriniki (M. Kuprianov, P. Krilov și N. Sokolov) a pregătit interesantul tablou „Salva Aurorei”, iar pictorul ucrainean M. Bojii a terminat portretul de compoziție „Vladimir Ilici Lenin”.

D. Nalbandian și-a denumit tabloul „O zi de neuitat”. El înfățișează întâlnirea conducătorilor partidului și guvernului sovietic cu reprezentanții intelectualității.

Tema muncii entuziaste a lucrătorilor din industria sovietică este abordată de mulți creatori. Astfel, pictorul leningrădean M. Trufanov va expune tabloul „Minerii”, lucrarea pictorului M. Abdulaev din R.S.S. Azerbaidjeană este consacrată petroliștilor din Marea Caspică, iar a pictorului estonian E. Okas, muncitorilor de la exploatarea de ardezie.

În ceea ce privește grafica, pot fi amintite desenele lui V. Korețki grupate sub titlul „Lupta pentru pace — împotriva războiului”, schițele lui V. Tigal înfățișând aspecte din Daghestan ș.a.

Sculptorul S. Orlov a pregătit pentru Expoziție o lucrare intitulată „Cosmonautul sovietic”, iar I. Rukavișnikov, compoziția sculpturală „Grîul”.

LUMEA

Proiectul noului Program al P.C.U.S. dezvăluie perspectivele mărețe ale construirii comunismului în Uniunea Sovietică și înscrie pe ordinea de zi un șir întreg de grandioase sarcini sociale. Desigur, chiar și posibilitatea, pe deplin reală, de a înscrie asemenea sarcini pe ordinea de zi vorbește despre faptul că Uniunea Sovietică a și făcut pași mari înainte, spre mărșăleț ei țel. Îndeplinirea acestor sarcini va inaugura o nouă eră în dezvoltarea socială nu numai pentru U.R.S.S., și nu numai pentru toate țările socialiste. Intrecerea dintre cele două sisteme economice mondiale va avea drept consecință inevitabilă creșterea forțelor de producție ale umanității, creștere care va transforma întreaga lume contemporană.

Așadar, cum va arăta lumea peste 20 de ani?

Lumea socialistă se extinde

Forțele motrice hotărâtoare pentru istoria umanității sînt mijloacele de producție a bunurilor materiale și, în primul rînd, dezvoltarea forțelor de producție, printre care, pe primul loc, se află oamenii înșiși, populația și capacitatea energetică a fiecărei țări. O importanță mult mai mică o au toate celelalte condiții de dezvoltare, ca de pildă, clima, mai mult sau mai puțin favorabilă, fertilitatea naturală a terenului, resursele hidrolice, pădurile, sau bogățiile subterane. După cum se știe, dacă nu intervine munca și rațiunea omenească, utilizarea bogățiilor naturale întîrzie, de obicei, foarte mult, uneori chiar mii de ani. Iar posibilitatea de a folosi munca în acest scop crește pe măsura organizării ei de către știință și a înzestrării cu resurse energetice.

În condițiile întrecerii pașnice dintre diferitele sisteme economice, cel mai bun arbitru al eficienței lor comparative și totodată forța care determină destinul lor viitor nu poate fi decît populația globului.

Această sentință poate fi ea întezărită de pe acum, prevăzîndu-se cu suficientă certitudine nu numai perspectivele creșterii, dar și transformările structurale esențiale în sinul populației globului, fie și numai pentru viitorii 20 de ani?

Se știe că între anii 1950—1960, adică în zece ani, populația lumii a crescut aproximativ de la 2,5 la 3 miliarde, deci cu 500 de milioane de oameni sau cu 20 la sută. Socotînd că la fiecare zece ani creșterea va fi tot de 20 la sută, vom avea în 1980 — după 20 de ani — o populație de cel mult 4,2 miliarde oameni. Dar socotînd că ritmul creșterii se va încetini și la fiecare zece ani vom înregistra un spor nu mai mare de 500 milioane oameni, în 1980 populația globului va fi de 4 miliarde. În acest fel, procentul global cu care va crește populația în 20 de ani va oscila între 40 și 44 la sută.

Pornind de la datele ultimilor ani, se poate afirma că populația tuturor țărilor imperialiste a fost în 1960 de aproape 600 milioane oameni și creșterea ei naturală anuală n-a fost mai mare de 1 la sută, adică de 6 milioane. Tot în 1960, populația comunității țărilor socialiste a trecut de 1,05 miliarde oameni iar sporul anual de 2,4 la sută sau de 25 milioane de oameni, întrece de circa 4 ori sporul absolut al populației din lagărul imperialist. Celelalte state, care se situează pe pozițiile Bandungului și desigur, făsoară o politică de bază neutră, alcătuiesc cel de al treilea grup de state cu o populație care număra, în 1960, 1,35 miliarde, cu o creștere anuală de 19 milioane de oameni, ceea ce înseamnă un spor de 1,4 la sută în medie, pe an.

Se înțelege că datorită indicilor de creștere a populației, atât de diferiți pentru fiecare grup de state în parte, presupunînd că fiecare grup va fi alcătuit din aceleași țări, creșterea specifică a grupurilor în balanța generală va fi cu totul alta peste 20 de ani. Cota parte a țărilor socialiste va crește foarte mult. Dar comunitatea frățască a țărilor socialiste va crește continuu nu numai datorită sporului natural de populație, ci și ca o urmare a faptului că noi țări și popoare, datorită dezvoltării lor interne, se maturizează pentru trecerea la socialism. Ele sînt atrase spre această co-

munitate, înainte de toate, de marile succese ale construcției socialiste, ale planificării economiei și altele, despre care stau mărturie lunga experiență a U.R.S.S.

Adlai Stevenson, reprezentantul S.U.A. la O.N.U., scria: „Două dintre realitățile cele mai primejdioase, care stau azi în fața noastră, sînt acumularea crescîndă de arme nucleare și inegalitatea nivelului de trai dintre națiunile bogate și cele sărace“. A doua „primejdie“ constă, după părerea sa, în aceea că metodele socialiste de industrializare și de creștere a avuției naționale sînt foarte atrăgătoare pentru „națiunile sărace“. Acest lucru îl confirmă, de altfel, și savanții și publiciștii americani. Nu de mult, W. Rostow scria: „America e amenințată nu de ajutorul economic acordat de Soviete țărilor din America latină și altor state, nu de extinderea comerțului sovietic cu aceste țări. Primejdiuosă este metoda socialistă de gospodărire care permite ca într-un termen extrem de scurt o țară inapoiată să se transforme într-o țară înaintată“.

Se știe că zece de țări slab dezvoltate au și pășit pe drumul utilizării metodelor de industrializare care au adus atîtea succese lagărului socialist. Nu știm cite din aceste țări se vor încadra complet în comunitatea țărilor socialiste peste zece-douăzeci de ani, dar putem conta pe faptul că atracția pentru acest lagăr nu se va micșora, ci va crește cu fiecare an. Amintim că numai din 1945 pînă în 1960, creșterea populației lagărului socialist pe seama intrării în rîndurile lui a altor țări s-a ridicat la nu mai puțin de 830 milioane de oameni, dintre care, prin eliberarea de sub jugul hitlerist — cel puțin 80 de milioane, iar din țările slab dezvoltate de pe glob — aproximativ 750 milioane, adică 36 la sută din totalul populației țărilor slab dez-

Peste douăzeci de ani pe cei doi mici moscovîți îi așteaptă lumea minunată a comunismului

caracterizat drept utopice. De fapt, însă, ele sînt intrucitva sub nivelul realizărilor concrete ale U.R.S.S. din perioada ultimilor zece ani. Aceasta în scopul de a stimula inițiativa masei, și de a lăsa oamenii muncii din țara noastră posibilitatea de a depăși sarcinile trasate de partid. Asemenea ritmuri de dezvoltare sînt irealizabile numai pentru țările sistemului mondial al capitalismului. Este in-

structiv faptul că, de pildă, Fritz Baade, expert în probleme de energetică din Germania occidentală, consideră că creșterea energiciei mondiale nu depășește 60 la sută, în zece ani. Experții americani din comisia guvernamentală pentru energetică stabilesc pentru S.U.A. un indice de creștere, la același capitol, de numai 53 la sută în zece ani. În U.R.S.S., se poate spune cu aproximație, că producția de energie electrică se va tripla în fiecare deceniu.

Conform previziunilor experților americani, producția de energie electrică pe care S.U.A. o va realiza în anul 1980, va fi de 1866—2013 miliarde kilowați-oră. Înseamnă deci că și în acest sector hotărîtor al frontului economic rămînerea în urmă va fi lichidată. Aceeași sarcină poate fi îndeplinită mult mai ușor în domeniul construcției de mașini și în alte ramuri ale economiei. În S.U.A., sporul de producție în industria construc-

re de mașini nu a depășit, în ultimii zece ani, 56 la sută, în timp ce în U.R.S.S. această producție a crescut, în aceeași perioadă, de 5 ori. În condițiile unui asemenea raport în domeniul amintit, vom egala producția S.U.A. peste numai cinci ani, adică la sfîrșitul anului 1965. Iar în 1980 construcția de mașini în Uniunea Sovietică va depăși, ca volum, de mai bine de cinci ori producția din S.U.A.

În ce privește volumul global al întregii producții industriale, Uniunea Sovietică se află încă în urma S.U.A. Dar, potrivit celor mai riguroase calcule, U.R.S.S. a atins, încă în 1960, 60% din producția industrială a S.U.A., în 1970 va depăși acest nivel (105%), iar în 1980 va depăși cu cel puțin 70% nivelul Statelor Unite, dacă acolo se va menține actualul ritm de creștere a producției. Dar, după cum recunosc chiar economiștii americani, în S.U.A. este inevitabilă încetinirea ritmului de creștere a producției. Așa dar, rămînerea în urmă a S.U.A. față de U.R.S.S., în ce privește volumul producției industriale, va fi în 1980 și mai mare.

Pornind de la proporțiile repartizării producției industriale mondiale în diferite țări și de la ritmul de creștere din ultimul deceniu al acestei producții, ne putem imagina cu destulă exactitate schimbările, care vor surveni în acest domeniu în următorii 10—20 de ani. După calculele noastre, volumul producției industriale a sistemelor economice aflate în întrecere va suferi transformări, în proporțiile calculate aproximativ, mai jos:

1950 1960 1970 1980
(la % față de producția mondială)

1. Lagărul socialist	18	33	51	60
2. Lagărul imperialist	77	56	37	29
3. Alte țări	5	11	12	11
Întreaga lume	100	100	100	100

Ritmul de creștere la % față de 1960

1. Lagărul socialist	28	100	342	832
2. Lagărul imperialist	68	100	146	234
3. Alte țări	24	100	254	445
În medie	50	100	222	452

În lagărul socialist, țările mai puțin dezvoltate, se apropie — cu contribuția activă a U.R.S.S. — de cele înaintate. De aceea ritmul lor de dezvoltare este extrem de înalt. În ansamblu, întregul lagăr socialist va putea produce încă în 1970 mai mult de jumătate, iar în 1980 — minimum 60% din întreaga producție industrială mondială, în timp ce întreg lagărul imperialist își va reduce de două ori cota parte din totalul general al producției mondiale. Cifrele de mai sus nu înregist-

trează scăderea inevitabilă a ritmului de creștere a producției în țările imperialiste și sporirea suplimentară a producției lagărului socialist, prin extinderea lui, în urma trecerii altor țări pe făgașul socialismului. Dacă se iau în considerare și aceste fapte, cota țărilor socialiste în producția industrială va fi, desigur, și mai mare.

S. Strumilin

(Continuare în numărul viitor)

PESTE

voltate. Ne putem aștepta ca, și în viitor, acest proces ireversibil de largire a lagărului socialist să decurgă, aproximativ, în același ritm și la aceleași proporții.

Sistemul socialist reprezintă azi centrul firesc de atracție pentru toate forțele iubitoare de pace de pe pămînt. De o uriașă însemnătate este teza cuprinsă în proiectul noului Program al P.C.U.S.: lumea socialismului se extinde, lumea capitalismului se restrînge. Socialismul va lua pretutindeni, în mod inevitabil locul capitalismului. Aceasta este o lege obiectivă a dezvoltării sociale.

Comunismul — viitorul luminos al întregii omeniri

Comunism știm că înseamnă, în primul rînd, societatea cu o înaltă organizare a muncitorilor, liberi și conștienți. Totodată el reprezintă o societate fără clase în care, la un înalt nivel al forțelor de producție, se vor revărsa, într-un șuvoi puternic, o mare bogăție de bunuri materiale și se va înlăpăta mărșăleț principiu „de la fiecare — după capacități, fiecăruia după nevoi“. Și, în sfîrșit, o orînduire socială în care înfloresc și se manifestă din plin toate însușirile creatoare, cele mai frumoase virtuți morale ale omului liber, bogăția lui spirituală și însușirile sale fizice.

Proiectul noului Program al P.C.U.S. reprezintă un program clar și concret de acțiune pentru comuniști, în viitorii 20 de ani. Și deși este Programul construirii comunismului într-o singură țară, însemnătatea lui internațională depășește orice limită, în timp și în spațiu. Fundamentat pe ideea creării bazei tehnice-materiale a comunismului, programul prevede un ritm accelerat de dezvoltare a energiciei, a industriei constructoare de mașini și o dezvoltare impetuoasă a științei și tehnicii, care să asigure Uniunii Sovietice un avînt nemaicunoscut al progresului tehnic și proporții nemaivăzute pentru producția bunurilor materiale de tot felul.

Criticilor occidentali li se par de-a dreptul uimitoare aceste ritmuri excepționale și mulți dintre ei le-au și

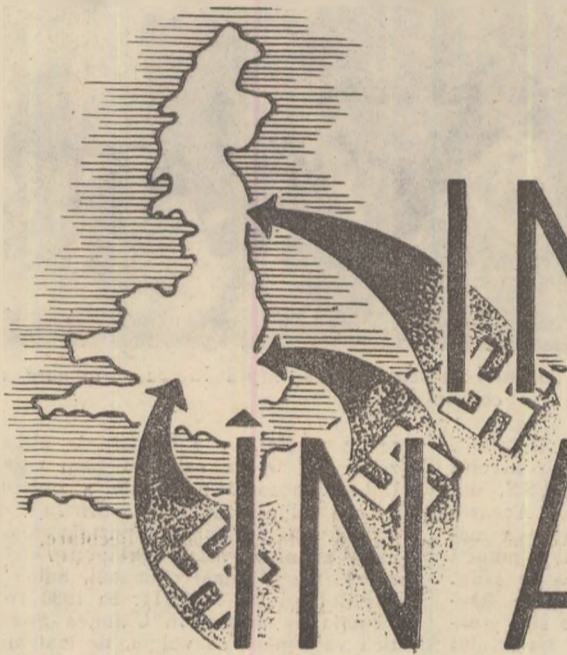
Un articol din
„KOMMUNIST“

20 DE ANI

După nenumărate amănări și lungi târguieli, după repetate dezmințiri și tot atâtea amăgiri ale opiniei publice britanice, trupe ale Germaniei occidentale au sosit pe pământul Angliei. Disponind de baze de operații și de posibilități de manevră, unitățile Bundeswehrului se instalează solid reușind pe cale diplomatică să realizeze ceea ce rataseră pe cale militară strategii Wehrmachtului hitlerist.

Studii recente ale unor istorici britanici și germani, o serie de memorii ale fostelor personalități hitleriste precum și documentele publicate la Moscova sau la Washington din arhivele fostului minister de externe hitlerist au permis istoricului sovietic A. Leonidov să concretizeze tabloul a ceea ce ar fi fost ocupația nazistă în Anglia, soarta rezervată poporului englez. Istoria nu se repetă, dar poftele revanșarzilor germani au rămas aceleași. Acum, când au uitat înfringerea și când caută să arunce asupra morților răspunderea falimentului, e bine să fie reamintite planurile Wehrmachtului hitlerist, pentru că Bundeswehrul i-a moștenit nu numai generalii, mentalitatea și trufia oarbă, dar și mapele cu proiectele de operații.

CUM A FOST PROIECTATĂ
ȘI DE CE NU S-A REALIZAT

INVAZIA IN ANGLIA

Un salt peste șanț

Cum a conceput Statul major german ocuparea Angliei în 1940? Știm azi că fiecare parte a planului de debarcare a fost proiectată pînă în cele mai mici amănunte. Să ne amintim de harta strategică a Europei occidentale la 29 iunie 1940, a doua zi după capitularea Franței. Pînă la frontierele sovietice, continentul era aproape în întregime în mâinile germanilor, ale aliaților sau vasalilor lor. Un „șanț” de numai 37 km lărgime, Canalul Minciei, separa armata hitleristă de solul britanic. Anturajul lui Hitler nu se îndoia deloc că un salt peste șanț, pentru a „strînge de gît” pe englezi, ar fi o problemă de câteva zile sau chiar de câteva ore.

Generalul Jodl concepea operația ca „treccarea unui riu pe un front larg”. Jodl credea că superioritatea aeriană germană deasupra Canalului Minciei ar compensa superioritatea flotei britanice. Comanda directă a operației era încredințată feldmaresalului von Runstedt. El comandase grupul de armată A, care învinsese Franța în șase săptămîni. Într-un stadiu ulterior al campaniei, grupul de armate B, comandat de feldmaresalul Bock, trebuia să colaboreze la operații. Hitler personal preluase conducerea generală a invaziei. Operația, cunoscută în mapele secrete ale comandamentului german sub numele Seelöwe (leul de mare), trebuia să înceapă la 15 august 1940 — la șapte săptămîni după capitularea Franței — și să se termine într-o lună.

Iată cum își închipuia Hitler mersul evenimentelor. Sub protecția aviației, o forță de șoc, destinată debarcării, este concentrată în șapte porturi de pe coasta vest-europeană ocupată de nemici: Rotterdam, Anvers, Ostenda, Dunkerque, Calais, Boulogne, Le Havre. Soldații se îmbarcă pe vasele de transport. În aceeași oală, Goering dezlanțuie un atac aerian pe scară mare împotriva flotei britanice staționată în apele teritoriale. Forțele navale britanice din Mediterana sînt reținute de către forțele italiene. Într-o bătălie hotărîtoare deasupra Canalului, aviația britanică, care încearcă să apere flota, este zdrobită. Rămășițele flotei britanice în derută fug spre Canada. Imediat Luftwaffe (aviația militară germană) aplică o lovitură de măciucă Londrei. Paraștiștii germani încep să aterizeze în districtele din jurul capitalei. Anglia este pe jumătate paralizată.

Svastica deasupra lui Buckingham Palace

Primul grup de forțe naziste, de 90.000 oameni, debarcă în zori pe o zonă între Ramsgate și Lyme Bay, la sud-vest de Londra și formează un cap de pod de

20-30 km adîncime. El este urmat de un al doilea și al treilea val de atacanți. În ziua a treia a invaziei, forțele debarcate se urcă la 260.000 oameni. În cursul operației, cifra totală a trupelor debarcate, conform instrucțiunilor lui Hitler, trebuie să fie de 40 divizii, care urmează să lupte împotriva a 17 divizii britanice de pe coastă și a 22 divizii de rezerve tactice. Trupele britanice sînt slab echipate și prost instruite pentru a rezista unui blitz. Cele mai bune dintre ele, sînt cei 300.000 soldați instruiți, care părăsindu-și cu cîteva săptămîni înainte armele, fugiseră din Dunkerque. „Isteria colectivă” — prevedea Hitler — trebuie să se răspîndească în rîndurile populației.

Într-o oară zi a invaziei, trupele naziste înfipte în tranșeele capului de pod de pe coasta sud-vestică, trec la ofensivă. Luftwaffe, lichidînd inamicul în aer, continuă să acționeze ca artilerie care netezește drumul trupelor motorizate. Îndreptîndu-se de la Southhampton spre gurile Tamisei, acestea se apropie la 15-20 km de capitală. Înconjurînd-o, capturează întregul sud al Angliei. De aici se lansează o altă ofensivă blitz împotriva sectorului industrial și nordic. Sînt ocupate porturile Bristol, Liverpool, Hull, Newcastle, Leith și Glasgow precum și Scoția și Irlanda de nord.

În timpul acesta, se pecețluiește și soarta Londrei. Guvernul lui Churchill fugă în Canada. Cîteva raiduri aeriene masive, două-trei expediții de pedepsire împotriva partizanilor, încă un asalt hotărîtor și capitala Angliei cade în mâinile feldmaresalului von Runstedt. Svastica este înălțată pe Buckingham Palace. Operația Seelöwe se termină după patru-cinci săptămîni.

Deportarea tuturor bărbaților

S-au găsit informații în arhivele germane cu privire la regimul de ocupație militară pe care naziiți intenționau să-l introducă în Anglia după înfringerea acesteia. Se știe, de pildă, că Hitler voia să introducă o dictatură militaro-polițienească. Naziiții voiau să trateze pe englezi mai „aspru” decît pe francezi sau pe norvegieni. Un document din 9 septembrie 1940, purtînd semnătura lui von Brauchitsch, este intitulat: „Ordine cu privire la organizarea și funcționarea guvernămîntului militar în Anglia”. În el citim textual: „Toți bărbații valizi, între 17 și 45 ani — în afara cazului cînd situația locală ar cere dispoziții excepționale — vor fi internați și trimiși pe continent în cel mai scurt timp”. Aproape întreaga populație masculină urmează să fie deportată. Hitler prefera să evite orice risc. El voia să „sterilizeze” Anglia printr-o lovitură nimicitoare, pentru a preveni posibilitatea unei mișcări de partizani.

Planul pentru jefuirea țării a fost elaborat cu aceeași minuțiozitate. La 27 iulie 1940 a fost înființat în Germania nucleul unui „Stat major militar economic pentru Anglia”. După directivele acestui stat major, Anglia urma să fie împărțită în cîteva „comandamente economice militare” cu centrele în Londra, Birmingham, Liverpool, Newcastle, Glasgow și chiar în Dublin, capitala Irlandei independente. Jaful trebuia să îmbrace haina unei confiscări totale nu numai a întregii averi de stat și industriale a țării, dar și a proprietății particulare a cetățenilor. Alimentele, petrolul, mijloacele de transport, metalele, obiectele prețioase trebuiau rechiționate. Populația trebuia redusă la un regim de infometare. Dar aceasta nu era încă totul.

Cetățenii britanici, care n-ar fi fost deportați, trebuiau subjuogați și aduși la un stadiu de spaimă permanentă. Se introducea codul penal german. Autoritățile britanice locale își puteau continua activitatea lor numai dacă se supuneau total comandamentului german. Toate persoanele care n-ar fi depus în 24 ore armele sau s-ar fi făcut vinovate de a fi afișat „manifeste incriminabile” urmau să fie executate. Același lucru se aplica și copilor. Un rol special pentru introducerea „ordinii noi” în Anglia era rezervat Gestapoului. Printre documentele care s-au păstrat, unul se referă la instrucțiunile lui Heydrich, mina dreaptă a lui Himmler, datat din 17 septembrie 1940. În el citim: Către colonelul SS (Standartenführer), profesor dr. Six, Berlin. Reichsmareșalul ministru președinte Goering a hotărît la 1-8-1940 ca poliția de securitate a S.S.-ului și S.D.-ul (Sicherkeitsdienst — serviciul de securitate) să-și înceapă activitatea simultan cu invazia militară pentru a captura și combate eficace în Anglia numeroase organizații importante care sînt ostile Germaniei. Din ordinul Reichsmareșalului Goering vă numesc reprezentant al șefului poliției de securitate și al serviciului de securitate în Marea Britanie. Sarcina dv. este de a combate cu mijloacele indicate orice organizații, instituții și grupuri opoziționiste antigermane, de a evita ascunderea oricăror materiale prețioase și de a le păstra pentru a fi exploatate în viitor. Ordon ca Londra să fie sediul cartierului dv. general ca reprezentant al poliției de securitate și al serviciului de securitate. Vă autoriz să creați mici grupe de acțiune în alte părți ale Angliei, după cum va dicta situația și va fi nevoie”.

Prof. Dr. Six cultivă trandafiri

Iată un document care sancționa un întreg program de acțiune. Cine era acest „profesor dr. Six” pe care Heydrich îl nu-

mea în fruntea S.S.-ului în Anglia? În primul rînd, un „om de știință”, specializat în probleme „rasiale”. În al doilea rînd, un măcelar expert al Gestapoului. În 1940, el deținea funcția de șef al „departamentului privitor la inamic” din serviciul de securitate al S.S.-ului, centrul mașinii de teroare și spionaj al lui Himmler. „Profesorul dr. Six” a funcționat ca membru al grupurilor de șoc angajate în măcelărirea pe scară largă a poporului sovietic din teritoriile ocupate. El trebuia să fie șeful „primului eșalon S.S. din Moscova”. După război, domnul Six a fost judecat de către un tribunal militar american și condamnat la 20 ani închisoare. După cinci ani a fost eliberat. Actualmente domnul profesor doctor locuiește la Friedrichshaven (R.F.G.) și este funcționar la o fabrică de automobile. După unele informații... ar cultiva trandafiri în grădina vilei sale. Acestui măcelar îi era rezervat rolul să introducă mașina S.S.-ului în Anglia.

Personalul grupurilor de șoc ale lui Six era numit. Toți reprezentanții de vază ai opiniei publice britanice — oameni de stat, scriitori, oameni de știință, ziariști, clerici și chiar artiști — trebuiau arestați și considerați ostateci. Refuzul de a sluji pe invadatori însemna fără îndoială tortura și moartea. Una din primele sarcini ale lui Six în Anglia era de a înființa o închisoare a Gestapoului. Lagăre de concentrare trebuiau înființate în apropierea fiecărui oraș. Nu numai antifasciștii, evreii și cei ce ar fi militat în continuare pentru războiul împotriva Germaniei urmau să fie victimele repressiunii. O vastă cartotecă a viitoarelor victime a fost elaborată pentru oamenii Gestapoului, care trebuiau să lucreze în Anglia. Fiecare fișă, în afară datelor personale, era notată cu „arestare”, „arestare imediată”, „percheziție imediată”. De pildă, toți deputații parlamentului britanic erau clasati, fără deosebire, ca membri ai unei organizații liberale și prin urmare criminale, pe același plan cu francmasonii, socialiștii și conducătorii bisericii anglicane, în frunte cu arhiepiscopul de Canterbury.

A fost găsită o „listă neagră”, intitulată „Listă specială de cercetare, Marea Britanie”. Ea poartă o indicație: toate persoanele menționate trebuiau să fie arestate. Lista cuprinde numele a peste 2.700 persoane din cele mai diferite sectoare ale vieții publice. de pildă Churchill, H. G. Wells, Lordul Beaverbrook, generalul De Gaulle (care se afla atunci în Marea Britanie), liderii laburiști Attlee și Cripps, diplomatul Cadogan etc. În dreptul fiecărui nume se afla numărul dosarului pregătit împotriva persoanei citate la Gestapo. Pentru a ajuta pe „profesorul dr. Six” în organizarea teroarei de masă și a jafului, a fost pregătit un manual special „Informationsheft G.B.”. Manualul indica diferite „surse tradiționale de sentimente antigermane în Anglia” care trebuiau să fie „îndepărtate pentru totdeauna”. Printre acestea se găseau universitățile, colegiile, muzeele și galeriile de pictură. Cine ar studia aceste documente ale Gestapoului ar putea crede că ele au fost întocmite de oameni deosebit de ignorați. Dar nu acesta era cazul. Hitler și acoliții săi doreau ca, îndată după ocuparea militară a Angliei, să decapiteze intelectualitatea britanică și în primul rînd pe antifasciștii, precum și pe acei reprezentanți ai cercurilor burghize, care în condițiile ocupației, s-ar fi alăturat mișcării de rezistență. Anglia, în concepția lui Hitler, trebuia să sufere o lovitură de proporții necunoscute ei de la invazia normandă...

Foști cotropitori? Da. Dar actuali comandanți!

Se naște acum în mod logic întrebarea: de ce planurile hitleriste n-au fost aduse la îndeplinire, de ce Hitler n-a întreprins cucerirea Marii Britanii? Așa cum a arătat ulterior Churchill, după dezastrul de la Dunkerque, Anglia nu dispunea decît de o divizie și o brigadă perfect echipate și instruite. Restul nu reprezenta nici o valoare militară demnă să fie luată în considerare. De ce nu a întreprins totuși Hitler capturarea Albionului?

Cauza este foarte limpede. Altă problemă, alt plan de mare anvergură preocupă nu numai conducerea hitleristă dar și marele stat major nazist. Hitler plănuia atacarea Uniunii Sovietice. El declara generalului Halder că, „dacă Rusia va fi eliminată din Europa, ultima speranță a Angliei se va spulbera”. În decembrie 1940, Hitler a semnat deci directivele planului Barbarosa și s-a îndat cîteva luni mai tîrziu în războiul

M. Roșca

(Continuare în pag. 11-a)

Cerul e brăzdat de

Dezvoltarea continuă și într-un ritm rapid a tehnicii reactive moderne este una din sarcinile care revin științei și tehnicii sovietice în cadrul Programului P.C.U.S. Această sarcină este cu succes îndeplinită de constructorii de avioane și rachete din U.R.S.S.

Realizarea de noi tipuri de avioane reactive, de noi rachete cu mare rază de acțiune, de nave cosmice cum sînt celebrele „Vostok”, — expresie a forței uriașe a științei și tehnicii sovietice — stîrnește admirația profundă a întregii lumi și sporește considerabil încrederea popoarelor iubitoare de pace că lupta lor va fi încununată de succes.

Pe această linie se înscriu construirea unor noi tipuri de aparate de zbor cu reacție, precum și lansările de super-rachete, capabile de a plasa pe orbită nave cosmice grele sau stațiuni interplanetare complexe.

AEROPORTURILE... FĂRĂ AERODROM

Pentru a reduce cheltuielile considerabile necesitate de amenajarea lungilor piste betonate și dotate cu instalații complicate, pe care le reclamă aerodromurile aviației reactive, specialiștii sovietici lucrează la realizarea unor aparate de zbor care să poată decola și ateriza vertical.

Ei s-au lovit de unele inconveniente importante, pe care însă le-au rezolvat cu o ingeniozitate deosebită. Printre aceste dificultăți se numără: crearea unor puternice motoare reactive, cu o greutate redusă dar capabile să dezvolte o forță de împingere superioară greutății aparatului; asigurarea stabilității și a posibilităților de manevră în timpul decolării și aterizării verticale cînd, datorită vitezei reduse a aparatului, mijloacele aerodinamice obișnuite (aripi, ampenaj) nu mai sînt eficace. Pentru studierea și rezolvarea acestor probleme complicate, inginerii Matveev și Rafaelianț au construit și experimentat cu succes un turboreactor vertical „zburător”, denumit „turbopter”.

Inginerii sovietici au realizat primul *vertiplan* reactiv cu trei aripi triunghiulare și două motoare, care decolează din poziția verticală a fuselajului. Acest aparat original dezvoltă o viteză de 1100-

1200 km/oră, iar transportarea lui la locul de decolare (neamenajat) se face cu un autovehicul.

Mai mult decît atît, constructorii sovietici proiectează în prezent numeroase tipuri de aparate care pot decola la verticală, deși la sol acestea au o poziție orizontală. La aceste aparate, forța de ascensiune verticală se obține fie prin rotirea motoarelor cu un unghi de 90 de grade, fie prin rotirea întregii aripi.

Paralel cu realizările semnalate, în Uniunea Sovietică s-a generalizat introducerea pe elicoptere a motoarelor turbopropulsoare, mărindu-se astfel performanțele aparatelor. Elicoptere cu motoare turbopropulsoare de tip „macara zburătoare” au transportat pe mari distanțe încărcături foarte grele: case, machete ale sateliților artificiali, ale navei „Vostok” etc.

O adevărată senzație a produs *avionul-elicopter*. Echiptat cu două motoare turbopropulsoare, acest aparat are două elice tractive și două rotoare portante ca la elicopter. Aceste rotoare măresc forța de ascensiune, astfel că aparatul decolează pe verticală. Aterizarea se face la fel. Folosirea acestui original avion-elicopter este avantajoasă pentru că încărcarea și descărcarea transportului se poate face oriunde. În zbor orizontal avionul-elicopter atinge 600 km/oră; în acest caz rotoarele sînt oprite, pentru ca motoarele să dea elicelor întreaga lor putere.

CELE MAI RAPIDE DIN LUME

Aviația reactivă sovietică a trecut într-o nouă fază — superioară — a dezvoltării sale, care o face cea mai rapidă și mai bine înzestrată din lume. Avioanele supersonice sînt caracterizate prin aripa

triunghiulară, numită și aripă „delta”. Existența aripii delta este un indiciu că avionul poate zbura cu viteze supersonice mari. Într-adevăr, pentru avioane care zboară cu viteze apropiate de viteza sunetului, aripa care întîmpină cea mai mică rezistență din partea aerului are forma de triunghi (delta).

Eroul Uniunii Sovietice, colonelul G. Mosolov care de curînd a stabilit noul record mondial de înălțime (34,71 km), a zburat pe un avion supersonic care a atins viteza de peste 2450 km/oră. Acest avion dispune la bord de un motor cu reacție cu oxidant lichid, adică un motor rachetă, în care arderea se face violent și dezvoltă o forță de împingere de mai multe mii de kg.

Uniunea Sovietică posedă și avioane supersonice care în afara motorului turboreactor principal au și motoare suplimentare, de tip rachetă folosite în cazuri speciale, pentru a obține o și mai mare viteză de zbor. Din această cauză, motoarele respective se numesc acceleratori.

Acceleratorii pot fi rachete cu combustibili solizi sau lichizi. În primul caz, deoarece ele nu pot funcționa decît o singură dată, pînă li se consumă încărcătura de combustibil, se folosesc doar la decolare, după care se larghează (aruncă). În schimb, acceleratorii cu combustibili lichizi pot fi utilizați de oricîte ori e nevoie. Fiind dotat cu asemenea acceleratori, avionul supersonic sovietic prezentat la parada aeriană de la Tușino a decolat chiar din apropierea tribunei, lăsînd în urma sa un jet de foc.

Dotarea avioanelor grele — de bombardament — sovietice cu rachete „aer-aer” sau „aer-pămînt” în locul tunurilor oferă posibilitatea lovirii țintelor la orice distanță, fără ca avionul să intre prea adînc în zona de apărare a inamicului.

Bombardierele supersonice sovietice cu aripă „delta” sînt mai mari decît cele mai rapide avioane analoge din S.U.A. (B-52) și pot transporta rachete cu focos atomic.

Avioanele sovietice purtătoare de rachete „aer-pămînt” sînt în măsură să parcurgă cu viteze supersonice mii de km. Ele posedă de asemenea aripi în formă de „delta” și au la extremitățile lor puternice motoare turboreactoare.

Aceste avioane, al căror armament, viteză și rază de acțiune asigură deplina securitate a cerului sovietic, au fost realizate de colectivele conduse de A. Tupolev, A. Mikoian, A. Iakovlev, P. Suhoi, V. Measișev, S. Tumanski, A. Liulka, M. Mil și alții.

NAVE COSMICE DE DIMENSIUNILE PACHEBOTURILOR

Parcurgînd un drum glorios, savanții și inginerii sovietici au construit puternicele rachete „Vostok”. Tracțiunea specifică ridicată a celor șase motoare cu reacție cu oxidant lichid ale acestora, a permis să se realizeze energii uriașe, cu un consum relativ moderat de combustibil. Puterea utilă maximă a motoarelor tuturor treptelor rachetei purtătoare a navei „Vostok” a fost de 20 milioane CP. Construirea unor motoare de acest tip constituie una din realizările care asigură locul de frunte al Uniunii Sovietice în cucerirea Cosmosului.

Tinîndu-se seama de tendința spre creșterea continuă a sarcinii utile (de 80 ori în 4 ani!) se poate presupune că în următorul deceniu, tonajul cosmonavelor va crește de zeci de ori. Greutatea navelor cosmice de călători — arată prof G. Petrovici — va fi probabil de ordinul greutății unor pacheboturi.

Aceste rachete gigantice vor transporta, pe itinerariile orbitale dinainte precizate, zeci și sute de călători, exploratori ai Cosmosului, cercetători științifici, reporteri, excursioniști etc.

Obiectivele acestor uriașe cosmonave vor fi sateliți artificiali (gările cosmice), Luna și planetele apropiate.

Este sigur că, în acest rîstimp, tehnica reactivă sovietică va face mari progrese și pe linia unor motoare de mare tracțiune, care să folosească combustibili tot mai valoroși (posibilitatea arderii hidrogenului atomic în oxigen lichid ridică viteza de eiecție a gazelor la 29 km/s).

În acest caz, zborurile cosmice nu vor mai avea de întîmpinat decît bariera radiațiilor, pe care sistemele speciale de protecție o vor înfrînge cu ușurință.

Deschizătoare a drumurilor spre Cosmos, Uniunea Sovietică își consacră toate forțele cercetărilor științifice, menite să ofere oamenilor noi posibilități de existență conforme cu cerințele epocii comunismului.

Ing. Florin Zăgănescu
Candidat în științe tehnice

IMPOTRIVA POLIOMIELITEI: FOC!

Unul dintre marii dușmani ai omului în vîrstă copilăriei este virusul poliomieltic. În perioada care a urmat celui de al doilea război mondial, s-a înregistrat în întreaga lume o importantă creștere a nocivității acestui virus, ivindu-se noi și numeroase focare epidemice. Măsi-vele deplasări de populație pe care le provocase vîltoarea războiului au avut desigur și ele contribuția lor la activizarea ultramicroscopicului agent al bolii cunoscute și sub denumirea de paralizie infantilă. De asemenea, după cum s-a constatat, nu numai bolnavii, ci o proporție mîrgind pînă la 4% din totalitatea locuitorilor globului sînt purtători de virus, ceea ce explică rapidă difuziune a acestei maldii.

Savanții sovietici au angajat cu poliomieltita una din cele mai mari bătălii cunoscute în istoria microbiologiei mondiale. Ea a început în urmă cu doi ani și rezultatele obținute permit să se sconteze o victorie totală și definitivă.

Printre „generalii” în halate albe care au condus această luptă se numără profesorul N. Ciurakov. El a fost cel care a organizat imunizarea în masă a tuturor celor receptivi la poliomieltită. Spre deosebire de metoda americană a doctorului Salk, care utilizează un vaccin preparat din virusuri moarte, profesorul Ciurakov a introdus în practică vaccinarea cu virusuri vii. La început, aceasta a părut o erezie inadmisibilă. Numeroase somități medicale ale lumii occidentale (printre care și cunoscutul bacteriolog francez prof. Lépine) s-au ridicat împotriva metodei sovietice, afirmînd că ea comportă mari dezavantaje, ba chiar pericole. A introduce în organismul germeii vii, nu înseamnă a-ți asuma un risc inutil, nu înseamnă a deschide bolii o poartă, care în mod normal ar trebui să rămîna închisă?

Dar nici o îndoielă nu rezistă necrușătorului și convingătorului examen al practicii. El a dovedit oit de

nefundate erau aceste temeri și cît de eficace este metoda sovietică.

În primul rînd, spre deosebire de virusurile moarte, care nu pot fi introduse în organism decît pe cale parenterală (adică prin injecții) virusurile vii pot fi luate pe gură, sub formă de drajeuri. Diferența aceasta este deosebit de importantă într-o astfel de împrejurare, cînd marea

ființarea totală a purtătorilor de germeni.

Vaccinarea antipoliomieltică a început în U.R.S.S. în urmă cu doi ani, în Estonia și Lituania, cînd au fost imunizate un număr de 27.000 de persoane. Excelentele rezultate dobîndite au făcut ca în același an — 1959 — să se extindă vaccinarea pe întregul teritoriu al Uniunii Sovietice, la un total de 15.200.000 de persoane. În 1960, numărul vaccinărilor a crescut la 77.000.000 (dintre care 72.000.000 făcute unor persoane sub 20 de ani). Anul acesta aproape întreaga populație a U.R.S.S. va fi înarmată cu scutul antipoliomieltic al vaccinului.

Mulțumită ofensivei dezvoltate pe un front larg și cu puternicele mijloace care sînt caracteristice științei sovietice, în această țară spre deosebire de exemplu de S.U.A. și Anglia — poliomieltita a încetat în clipa de față să mai constituie un pericol de masă. Toate focarele epidemice existente au fost stinse. Dar cercetătorii și medicii din U.R.S.S. nu se opresc aci. Ei studiază neobosit și alte probleme legate de combaterea acestei boli. Înghițirea celor 3 drajeuri — corespunzătoare celor 3 tipuri de virusuri cunoscute — asigură oare imunitatea pe toată viața sau e necesară revenirea din timp în timp cu așa numita „vaccinare de rapel”? Metoda nu ar putea servi și la lupta împotriva virusurilor parapoliomieltice, care provoacă meningite seroase, mai puțin grave e adevărat, în schimb mult mai răspîndite?

Pentru a găsi răspuns la aceste întrebări, în laboratoarele și clinicile din U.R.S.S., la microscopie și la paturile bolnavilor, bătălia continuă. Ea se duce în numele măreței lozinci a comunismului: „Totul pentru om, pentru binele omului”.

Dr. C. Stirbu

● Virusuri vii în apărarea organismului ● De 100 de ori mai eficace decît vaccinul american ● Spre dispariția purtătorilor de germeni

majoritate a celor cărora li se aplică vaccinul sînt copii; împotrivirea acestora față de ace, seringi și înțepături este bine cunoscută. În loc să înfrunte spaimele și durerile unei injecții, micii pacienți nu au de înghițit decît niște drajeuri gustoase (pe care, în treacăt fie spus, fabricile sovietice de medicamente le prezintă acum într-un înveliș de ciocolată).

Dar avantajele nu se limitează numai la atît. Protecția oferită de vaccinul sovietic este mult mai eficace decît cea a vaccinului american, iar prepararea lui e mult mai economică (cantitatea de virus necesar este de 100 de ori mai mică decît în procedeul american). De asemenea, nu există nici un fel de risc de supradozare: dacă printr-o întîmplare, un copil — atras de ispită ciocolată — ar lua dintr-o dată cîteva zeci de asemenea drajeuri, organismul lui n-ar avea nimic de suferit.

În sfîrșit — și acesta este principalul avantaj — vaccinul sovietic nu numai că apără pe cel care l-a folosit de orice contagiune, dar distruge în corpul lui toate rezervele de virusuri poliomieltice existente. Cu alte cuvinte, aplicarea acestei metode duce, în cele din urmă, la des-

PROIECTELE COMUNISMULUI

Uzina viitorului

Nu există categorii de oameni ai muncii în U.R.S.S., care să nu fie vital interesată de prevederile proiectului de Program al P.C.U.S. Căci documentul acesta, de o excepțională însemnătate, explică limpede ce este comunismul în toată complexitatea lui. Iată de ce oamenii de cele mai diferite profesii, pentru care comunismul devine obiectivul activității lor practice, dezbăt pe larg în paginile presei sovietice multiplele probleme cuprinse în proiectul de Program.

Un astfel de articol, inspirat de prevederile Programului este consacrat problemei creării de uzine metalurgice automate Ziarul „Pravda” l-a publicat în cadrul paginii speciale și permanente, acordată dezbaterii proiectului noului Program al P.C.U.S. în masele largi de oameni ai muncii.

250 MILIOANE DE TONE OȚEL PE AN

Precizând modalitățile de concretizare a lozincii partidului: „Totul pentru om, totul pentru binele omului”, Programul P.C.U.S. trasează poporului sovietic sarcina istorică de a crea în 20 de ani baza tehnico-materială a comunismului, proces în care un rol foarte însemnat revine industriei grele. În document se arată cifrele determinante pentru volumul producției industriale. După cum se știe, fundamentul industriei moderne este producția de metal și combustibil. Drept care, Programul prevede ca în următorii 20 de ani industria grea să ajungă la un nivel care să-i permită să dea o producție de aproximativ 250 milioane tone de oțel anual. Acesta este punctul de la care pleacă în articolul citat autorul lui, candidatul în științe tehnice, K. Kostenețki.

250 milioane tone este o cifră grandioasă care vorbește de la sine. Dar nu este vorba numai de creșterea cantitativă. Metalurgia sovietică va face un salt uriaș și în privința calității. Toate procesele tehnologice principale ale producției de metal vor fi în cea mai mare parte mecanizate și automatizate. În Program se arată că în următorii 20 de ani se va realiza în proporții de masă automatizarea complexă a producției, prin trecerea, în măsură tot mai mare, la secții și întreprinderi automate.

Crearea de uzine metalurgice automate impune rezolvarea unui șir întreg de probleme tehnice.

Metalul se naște în foc. Oamenii care îl dobândesc sint nevoiți să lucreze lângă masa lui incandescentă. Nu-i ușor să suporti răsuflarea de foc a aluatului metalic, lumina lui

orbitoare. Deci munca oamenilor trebuie să fie treptat, înlocuită de mașini.

OMUL NU VA VEDEA FOCUL!

Cum va arăta o uzină automată, ce agregate metalurgice trebuie să fie instalate în secțiile ei?

Luind în discuție concret, cu calcule și propuneri precise, această extrem de importantă problemă, autorul articolului din „Pravda” ține să sublinieze dintru început că în Uniunea Sovietică prototipurile întreprinderilor viitorului se nasc în planurile proiectanților încă de azi. Constructorii au și proiectat agregate metalurgice unde omul nu va vedea focul. Firește, metalul va continua să fie turnat la aceleași temperaturi foarte înalte. Dar toate procesele „calde” vor fi preluate de mașini conduse de automate. Oțelul lichid, atras de cimpuri magnetice puternice, va curge prin conducte speciale, iar operatorul va supraveghea întreg procesul de topire de la distanță.

O uzină metalurgică automată — arată K. Kostenețki — va trebui să fie o întreprindere cu o capacitate foarte mare, capabilă să dea în prima etapă cinci-sase milioane tone de oțel, iar în perspectivă — 20—25 milioane tone anual. Ea va fi proiectată ca un complex unic alcătuit din blocul fontă-oțel-lamine și blocul gospodăriei anexe. Aceasta va fi baza uzinei automate. Distanța dintre agregatele principale nu trebuie să fie mai mare de 150—200 metri față de un kilometru sau un kilometru și jumătate, cit este azi. În condițiile unei astfel de organizări se schimbă radical planul general al uzinei.

Dar K. Kostenețki merge cu propunerile pînă la detalii, anticipând procesele de obținere a fontei, oțelului și laminatelor într-o astfel de uzină a viitorului. Este demnă de reținut ideea încărcării complet automatizate a furnalelor și înlocuirea „hranei” complicate folosită azi — compusă din minereu, coes, calcar — cu o monoîncărcătură care va conține toate componentele necesare. În ceea ce privește producția de oțel, specialistul sovietic consideră că perspectivele de dezvoltare aparțin convertizoarelor cu insuflare de oxigen care se pretează mai bine la automatizarea complexă.

Și, în sfârșit, în secțiile de laminare ale întreprinderilor metalurgice ale viitorului va fi necesar — arată K. Kostenețki — să se introducă laminarea continuă, curățirea metalului pe bandă, cuptoare de încălzire cu flux continuu.

ELECTRONICA ÎN AJUTORUL OȚELARULUI

K. Kostenețki acordă un rol foarte însemnat mecanizării totale a transportului. Sistemul de transport feroviar existent este foarte greoi. El impune distanțe mari între secții și un numeros personal de deservire. Sistemele de transportare automatizate pe care le propune specialistul sovietic, nu numai că vor mări productivitatea agregatelor, dar vor îmbunătăți simțitor și condițiile de muncă ale metalurgiștilor, vor reduce prețul de cost al producției.

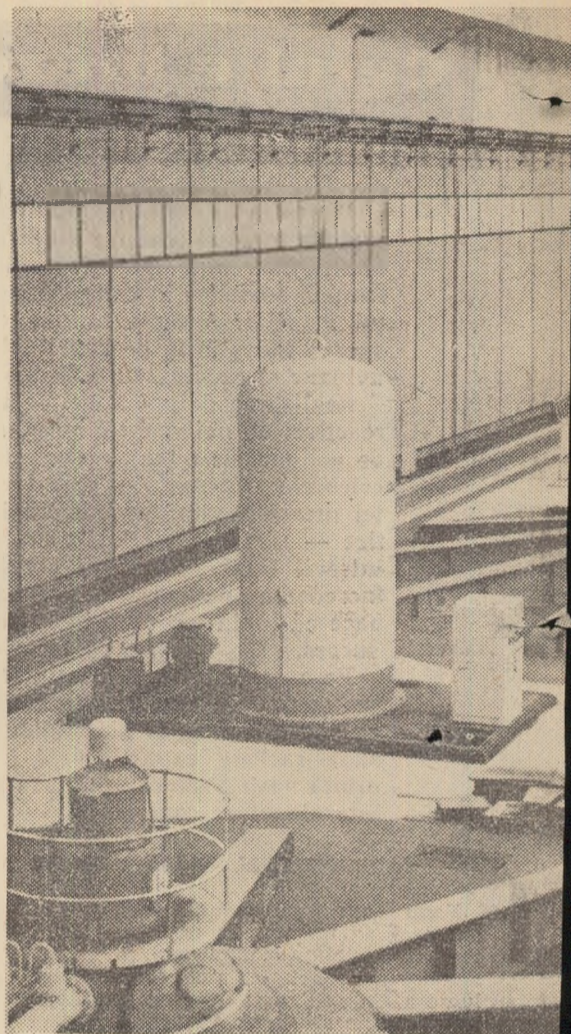
O altă idee asupra căreia insistă autorul articolului la care ne referim este cea a introducerii pe scară largă a aparatelor electronice automate pentru dirijarea muncii agregatelor. El arată că în etapa care va urma creării de întreprinderi metalurgice mecanizate, va fi necesar să se folosească din plin izotopi, unde ultracurte, razele Roentgen, vibrațiile ultrasonore, aparatele de televiziune. Toate acestea îi vor ajuta pe metalurgiști „să privească” în adâncurile metalului incandescent, să asigure cea mai bună desfășurare a proceselor de producție atât de dificile, permițând automatizarea complexă a întregului ciclu de fabricație.

Este foarte important să subliniem că toate aceste inovații radicale, care semnifică o adevărată revoluție tehnică în producția de metal, au cele mai reale perspective de aplicare. După cum se știe, o serie de întreprinderi metalurgice noi din Uniunea Sovietică — cum ar fi combinațiile din Cerepoveț, Karaganda, Siberia apuseană — se construiesc pe baza tehnicii celei mai noi, cu agregate automatizate de mare productivitate și transport automatizat. Acești giganti reprezintă un important pas înainte spre realizarea uzinelor automate.

Poporul sovietic, care a trimis în Cosmos primii sputnici și primii oameni, care a înfruntat gheturile mărilor nordice cu primul spărgător acționat de energie atomică, care a pus zilele acestea în funcțiune cea mai mare hidrocentrală din lume și i-a dat numele de „Congresul al XXII-lea al P.C.U.S.”, cinstind astfel mărețul eveniment ce va avea loc curînd, îi revine sarcina istorică de a înfăptui o colitură revoluționară și în tehnica producției — în speță, să creeze primele uzine metalurgice automate din lume. Și nu ne îndoim nici o clipă că așa va fi.

Ing. Paul Petrescu

șeful sectorului furnale-oțelării IPROMET

Noul gigant energetic de pe Volga. În sala mașinilor P.C.U.S., pusă re

Raportăm a frumusețea s

Poporul sovietic se pregătește de Congres. Se pregătește intens închinându-i idei îndrăznețe, mașini noi, case trainice, versuri înaripate. Culminația acestui efort uman colectiv se va desfășura în Palatul mare al Kremlinului cînd sute de oameni, reprezentînd fiecare alte mii de oameni, se vor urca la tribuna Congresului și vor spune: „Raportăm...”

Vor raporta Congresului despre realizări fără egal în industrie, agricultură, știință, — în absolut toate domeniile de activitate umană. Și încă într-un domeniu, singular prin realitatea lui: vor mai raporta cum se pregătesc ei și tovarășii lor să intre în comunism — cum își propun obiective care înainte erau de neconceput, cum se angajează într-o luptă necruțătoare cu viciile vechi, cu propriile lor slăbiciuni, cum urmăresc dezvoltarea armonioasă, multilaterală a personalității lor, formarea lor în spiritul lumii noi pe care o construiesc, cum dau vieții lor un sens major, eric — într-un cuvînt vor raporta cum învață comunismul.

Și vor auzi raportul acesta, emoționant în patetismul lui sobru, și acei comentatori burghezi care, neputînd contesta foarte evidentele succese economice ale Uniunii Sovietice, și-au fixat un alt domeniu preferat de speculații și calomnii: morala. Ei susțin că pe măsura creșterii bunăstării (pe aceasta nu o pot nega!), în conștiința oamenilor se va dezvolta tot mai mult lăcomia, individualismul, rapacitatea. Ei susțin că încercările de a crea un om nou, care să imbine armonios „bogăția intelectuală, puritatea morală și perfecțiunea fizică” au eșuat întotdeauna. Ei susțin că „ceea ce marxismul numesc rămășițele capitalismului, adică criminalitatea, parazitismul, indisciplinarea, într-un cuvînt toate manifestările egoismului uman, nu vor dispărea...”

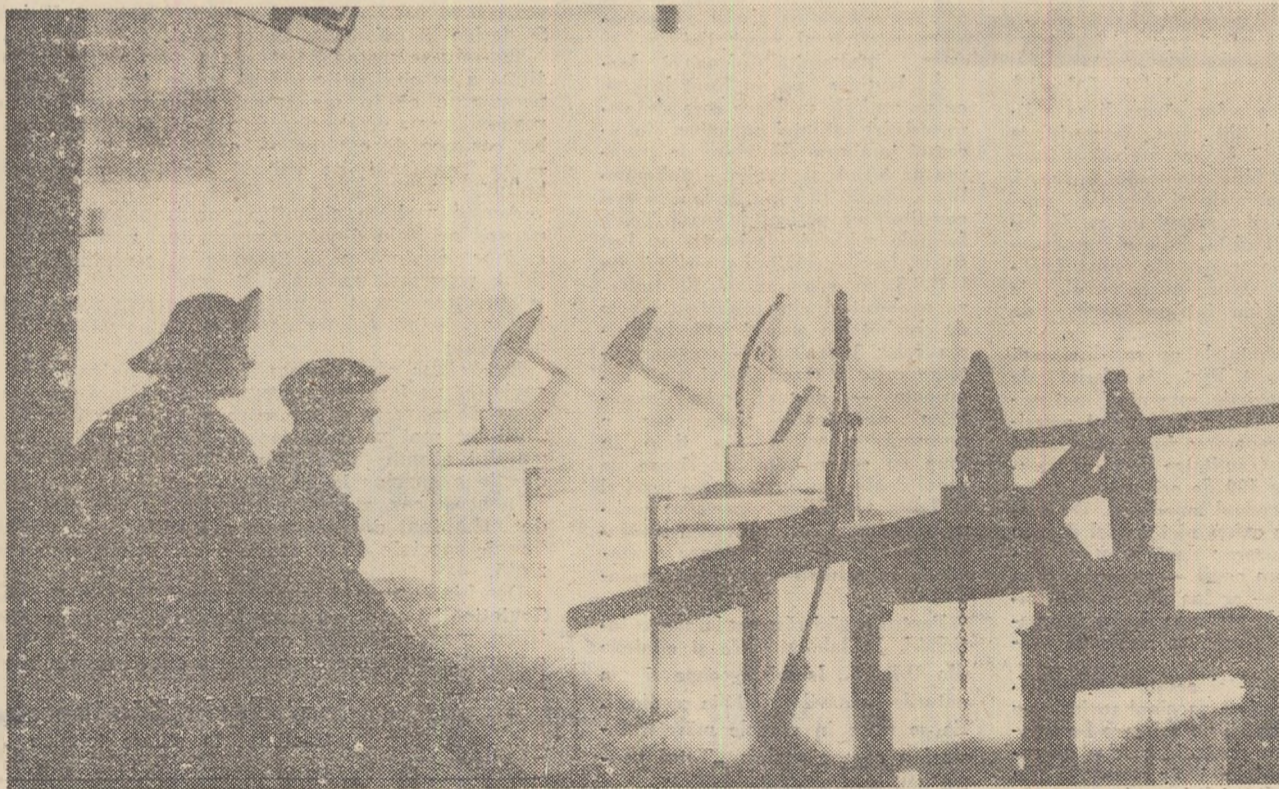
Vrem să înfățișăm cititorilor un șir de fapte nemodelate de fantezie, alese dintr-un amplu articol despre cițiva muncitori din Leningrad, care învață comunismul. Să-i lăsăm deci pe ei să răspundă „teoriilor” despre firea omenească eternă și imuabilă...

Strungarul Vladimir Klim de la uzina „Kirov” ar povesti fără îndoială, despre Iuri. Și anume despre cum a fost „ciștigat” Iuri pentru comunism.

Băiatul — fiindcă Iuri e foarte tinăr — a fost prins cu un lucru urit: cînd cîntărea piesele lucrute de el într-un schimb, trecea o greutate mai mare decît cea reală, pentru ca să ia mai mulți bani.

Vladimir și Iuri au avut o discuție „tare”. I s-au spus multe lui Iuri, dar mai ales i s-a explicat că, din cauza lui, brigada nu va putea cuceri titlul de brigadă de muncă comunistă, că „astfel de oameni nu pot intra în comunism”. Apoi citeva zile a fost lăsat în pace. Iar cînd au asistat după aceea la cîntărirea pieselor predate de Iuri, tovarășii lui au constatat că băiatul trecuse cu mult mai puțin decît lucruse efectiv.

Bătălia pentru conștiință fusese ciștigată. Alexei Leamin face parte din marea armată a celor care au urmat exemplul Valentinei Gagarina. Poate că ați aflat, domnilor teoreticieni despre firea omenească imuabilă, că în U.R.S.S. există oameni care renunță de bună voie la un

În cinstea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. furnaliștii de la „Zaporojstal” dau peste plan mii de tone de fontă.

O carte la Irkutsk

În torentul veștilor care anunță atitea realizări și victorii ale oamenilor sovietici închinată Congresului al XXII-lea al P.C.U.S., — iată că o clipă sintem obligați să dăm atenție unei cărți apărută la Irkutsk.

Autorul? Pentru a cunoaște autorul ei, amintiți-vă de una din scenele „Poveștii din Irkutsk” prezentată la București de teatrul „Maiakovski” în viziunea marelui Ohlopkov. O scenă care nu ține nici un minut: pe scenă e întuneric, tobele bat eroic curgerea nopții siberiene; deodată, din stînga spre dreapta, urcînd și coborînd o scară semicirculară, cinci oameni apar în fața noastră, în monom, pășind hotărîți cu felinare în mîini. Felinarele se mișcă ritmic, odată cu tobele eroice. Fețele oamenilor nu le vedem. Numai felinarele, singurele care însoțesc intrarea oamenilor în schimbul de noapte, ne joacă înaintea ochilor, — urcă, coboară, se pierd. Scena, repet, durează mai puțin de un minut, dar nu se poate șterge din fața ochilor. Totul: tobele, întunericul nopții scenice, luminițele modeste ale felinarelor, pașii monomului vor să-ți dea chipul constructorului din Irkutsk, o secundă și se pare că l-ai deslușit, dar el se învâluie în umbra sugestiei artistice, și acolo rămîne.

În soarele fotografiilor din „Ogoniok” dedicate „autorului” cărții unice din Irkutsk — găsești tocmai monomul negru și tăcut al lui Ohlopkov — luminat, desfăcut, individualizat: omul „anonim” al eroiceii munci cotidiene, concentrat în îndeplinirea sarcinilor luate în fața Congresului. Acest monom, acest popor irkutskian, e autorul!

Așa cum l-a surprins „Ogoniokul” nu avem în față nici una din atitudinile obișnuite celor care scriu cărți „aplecați asupra manuscriselor, în singurătatea unei camere de creație. Serghei Sergeev, șef de brigadă comunistă la șantierul naval, studiază din mers, în lumina străzii, însoțit de alți tovarăși, proiectele unui nou plan de construcție navală. Inokenti Egorov, absolvent al Institutului de mine din Irkutsk, dar buariat de origine, actualmente geolog princi-

pal al uneia din expedițiile care luptă pentru asigurarea Siberiei cu îngrășăminte minerale — e înfățișat străbătînd bătrîna taiga singur, cu un ruksak în spate, în plină căutare a comorilor. Dimpotrivă, un șofer albit pe meleagurile Irkutsk-ului, un simplu șofer de autobuz, Ghennadi Viteaz, membru de partid din 1940 e surprins în perfectă destindere, învățîndu-și nepoțelul să umble pe una din străzile orașelului cunoscut ca-n palmă. (A propus de această scenă să amintim aici că nenumărați oameni sovietici și-au luat, în fața Congresului, angajamente... familiale. Atît de intim se leagă

acest eveniment de viața lor particulară! Am scris despre un brigadier care a anunțat „Komsomolskaia pravda” că va face totul pentru a asigura soției sale condițiile necesare studiului).

O fotografie mare, prim-plan, e dedicată Eleonorei Savelina, bucătăreasă șefă a uzinei „Avtotraktor”: Savelina, cu un polonic mare în mînă, gustă competent borșul de prînz. Întreaga ei față cîntă. În timp ce lingă ea — chipul Elizavetei Blajievskaja, medic de prestigiu la spitalul orașenesc, e

sever, aplecat peste un bolnav, în plin consult. (De 4 ani în secolul Blajievskajaiei nu s-au mai semnalat boli infecțioase!). Doctorul în biologie Mihail Kojov, care se bucură de o reputație mondială pentru studiile sale asupra lacului Baikal, e prins în clipa explicațiilor date unui oaspețel coreean; Kojov e bine dispus, de altfel întregul Irkutsk cunoaște entuziasmul său epidemic. Mai sobru, Anatoli Alepin, șeful subdirecției de avioane cu reacție a flotei civile, pilot de rangul întîii, cercetează aparatele carlingii — și fotografu-l nu a greșit deplasîndu-se pînă aici, la avionul lui Alepin: după aprecierea sa jumătate din viața avionul i-a fost „casă și masă”. Pînă în clipa de față are 4.030.000 kilometri de zbor. La o oarecare înălțime deasupra pămîntului, printre grinzile schelelor, e surprinsă fața dură, ușor imblînzită de un suris, a lui Ivan Pozdeev, dulgher; de 31 de ani (de tot atîția ani este învățătoare Elizaveta Ozolina, aflată parcă, în pagina revistei, în prelungirea surisului lui) — Pozdeev urcă pe schelele diferitelor construcții, ajungînd acum la Irkutsk...

Desigur, niciuna din aceste atitudini ale „autorilor”, nu au vreo legătură cu creația literară. Totuși, poate chiar fără să se cunoască unii pe alții (Irkutskul e un oraș în plină dezvoltare) ei formează — în concepția comitetului orașenesc de partid și a Sovietului orașenesc colectiv unit de autori. Această idee e, la urma urmei, ideea constructorilor modești, „anonimi”, dar care împreună, cot la cot, creează o operă glorioasă, devenind ei înșiși eroi. Prin gesturile lor diurne, prin patosul eroic al muncii lor, ei au intrat într-o strînsă colaborare, construind istoria de azi a Irkutskului. Cartea nu le acordă mai mult decît numele și meseria, alături de fotografia care să-i facă memorabili în amintirea urmașilor, dar nu vîd cu ce va fi inferioară unei bune culegeri de poezie. Cartea, după cum a fost concepută, nu are „sfîrșit” ci numai „va urma...”. Numai comunismul poate da oamenilor o asemenea forță de creație, o forță artistică de creație a propriei lor istorii.

Cartea din Irkutsk se va numi simplu „Cartea eroismului în muncă și a gloriei populare” și va fi oferită de Irkutsk (1661—1961) Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

Radu Cosașu

STĂPÎNII ORAȘULUI — LOCUITORII LUI

Uniunea Sovietică a intrat într-o nouă perioadă a dezvoltării sale — perioada de construcție desfășurată a comunismului. A început o nouă etapă și în dezvoltarea statului socialist. Conținutul ei principal constă în faptul că se schimbă calitativ caracterul organelor puterii de stat, ele transformîndu-se treptat în organe de autoconducere obștească.

În proiectul de Program al P.C.U.S. se arată că direcția principală a dezvoltării statului socialist în perioada construirii comunismului este „Dezvoltarea și perfecționarea multilaterală a democrației socialiste, participarea activă a tuturor cetățenilor la conducerea statului, la conducerea construcției economice și culturale, îmbunătățirea activității aparatului de stat și întărirea controlului poporului asupra activității acestuia”.

Deosebit de interesantă și reprezentativă în această privință este experiența orașului Viborg. Într-un număr recent al ziarului „Komsomolskaia pravda” a apărut un foarte documentat articol despre largă participare a locuitorilor la conducerea orașului lor. Trebuie spus din capul locului că toate secțiile sovietului orașenesc, administrațiile imobilelor, școlilor și spitalelor, miliția, justiția și alte instituții de stat își au aici „dublurile” lor obștești. „Komsomolskaia pravda” publică un tabel cu numărul celor care participă voluntar la conducerea treburilor orașului.

Din totalul de peste 5.000 de oameni, 912 fac parte din activul sanitar, 165 din secțiile și consiliile obștești, de pe lângă Comitetul executiv și instituții, 484 din comisia de pază contra incendiilor, 228 sînt controlorii obștești ai întreprinderilor comerciale și de alimentație publică, 500 fac parte din clubul pensionarilor, 1.700 din formațiile de miliție populară etc.

Așa dar, cinci mii de oameni — (ceea ce înseamnă fiecare al zecelea locuitor al orașului!) participă direct la conducerea Viborgului, îngrijindu-se de prezentul și viitorul lui.

Dar paralel cu aceasta, la Viborg se produce încă un fenomen, la fel de semnificativ: reducerea aparatului de stat salariat. Pe lângă Comitetul executiv al Sovietului orașenesc a fost înființată o secție specială — careia i s-a spus pur și simplu „secția obștească”. Muncitori, medici, ingineri, profesori, funcționari rezolvă aici diferite treburi legate de conducerea orașului. Trebuie spus, de altfel, că toate parcurile, scările, grădinițele orașului au fost date de sovietul orașenesc în grija exclusivă a locuitorilor — adevărații lui stăpîni.

Planul general de amenajare a orașului pe 1961 a fost discutat pe larg în adunări ale muncitorilor și funcționarilor din întreprinderile și instituțiile orașului, precum și în adunări ale locatarilor imobilelor.

Din inițiativa oamenilor muncii au fost create în oraș cîteva colective de creație, cum ar fi Teatrul popular, Teatrul de tineret „Sputnik”, Studioul de artă plastică, orchestra simfonică. Mai mult decît atît, ele sînt conduse și deservite de un activ nesalarial.

De curînd tineretul s-a angajat să asialteze strada Comsomolului, în orele lui libere și folosind materialele economisite. Bulevardul va fi un dar al comsomoliștilor făcut Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

Multe din documentele arhivei Sovietului orașenesc se încheie cu cuvintele: „Inspector obștesc...” după care urmează semnătura. Iată, deci, o altă latură a dezvoltării democrației sovietice — controlul popular obștesc despre care se spune în Program că este „un instrument eficace de atragere a maselor largi populare la conducerea treburilor statului, la înfăptuirea controlului asupra respectării stricte a legalității, un instrument de perfecționare a aparatului de stat, de stîrpire a birocratismului, de aplicare la timp a propunerilor oamenilor muncii”.

În afara secțiilor obștești din cadrul Comitetului executiv, au fost create la Viborg comisii obștești pe lângă întreprinderi, comisii de control asupra activității organizațiilor comerciale și de alimentație publică, brigăzi de raiduri pentru controlul întreprinderilor de industrie alimentară. Controlorii populari sînt aleși de regulă în adunări generale ale muncitorilor și funcționarilor. Organizațiile de control popular cuprind toate verigile aparatului de stat simplificîndu-l, făcîndu-l mai operativ, dezrădăcinînd formalismul, tărăgănarea, birocratismul.

În proiectul de Program al P.C.U.S. se subliniază: „Trebuie urmărit ca aparatul de stat să fie redus, ca mase tot mai largi să-și însușească deprinderile de conducere și ca, în perspectivă, munca în acest aparat să înceteze de a constitui o profesiune deosebită”.

Locuitorii Viborgului merg pe acest drum. Experiența orașului sovietic citat — și ea se extinde și în alte localități — este deosebit de prețioasă și bogată în învățăminte. Această experiență este încă o mărturie că poporul sovietic se îndreaptă cu pași fermi spre comunism.

Gheorghe Colcan

vicepreședinte al Sfatului popular al Capitalei

ȘI OAMENII CARE LE ÎNFĂPTUIESC

Julia Scularu

Iuhan Smuu': CARTEA GHEȚURILOR

Un memorial de călătorie este în modul cel mai evident o operă de cunoaștere. Realitatea i se dezvăluie scriitorului din mers; întâmplarea — limitată cel mai adesea de exigențele unui țel — furnizează elementul de neprevăzut; oamenii întâlniți se constituie în personaje. S-ar zice că, cine pleacă la drum fără idei preconceptuate, chiar fără un plan stabilit, dispus numai să privească tot ce-i iese înaintea, să se inspire din tot ce înregistrează, să accepte sugestia împrejurărilor, are toate șansele de a găsi la capătul călătoriei, materialul unui memorial și îndemnul pentru o operă de artă. În orice caz, artistul e aproape întotdeauna sensibil la stimulul unei călătorii interesante și e lesne de înțeles de ce: asemeni marilor pasiuni sau marilor evenimente, o călătorie oferă poate cea mai fericită ocazie pentru o minte însetată de cunoaștere; poate cea mai bogată și mai ispititoare succesiune de imagini pentru un spirit ager și fecund, fascinat de veșnica nouitate a lumii; poate cea mai dulce libertate pentru o fantezie asociativă.

Dar ceea ce asigură unitatea unui memorial așa cum e „Cartea ghețurilor” de Iuhan Smuu', este, neîndoielnic, unitatea de sentiment și de cugetare a autorului: el este personajul central. Autorul înfățișează direct. Un memorial e o confesiune: lumea trecută prin filtrul unei sensibilități.

De la începutul călătoriei, pînă la sfîrșitul ei, Smuu' se verifică, se cunoaște, se divulgă, în tot ce vede, în tot ce simte, în tot ce meditează, chiar în felul în care selecționează faptele și le comunică.

E un om sovietic, cu păreri bine întemeiate despre lume și societate, sensibil la farmecul naturii și observator atent. Cu atîta fidelitate pare să reflecte tot ce întîlnește de-a lungul călătoriei sale, încît anume pentru el pare găsită acea faimoasă definiție, datorată unui alt mare călător, care recunoaște în scriitor o oglindă purtată de-a lungul unui drum.

Smuu' nu este un explorator, dar recunoaștem totuși în acest insoțitor al unei expediții polare sovietice, spiritul cercetător al unui scriitor deprins să exploreze universul uman.

Interesantă și plină de sugestii e imaginea polului sud așa cum ne-o comunică Smuu'. Imaginea tradițională cu care ne-au familiarizat vechile scrieri, suportă în lumina acestei lecturi, modificări considerabile. Teroarea ținutului dușmănos a devenit, la citeva decenii după Amundsen, un sentiment necunoscut pentru compatrioții scriitorului. Fantastica tehnică modernă cu care e înzestrată expediția, abnegația savanților și perseverența organizată a unei întregi armate de cercetători sovietici au anexat continentul lumii civilizate. Consemnarea artistică a acestei etape în cucerirea polului e unul din meritele autorului. Semnificația constatărilor sale este evidentă. Intr-adevăr, pare să ne spună scriitorul eston, poate că nu e o întâmplare în faptul că înainte de a pătrunde în Cosmos pentru a cunoaște alte lumi, omul sovietic a încercat să cunoască însuși leagănul ființei sale: Pămîntul.

A trezi la viață pămînturi amorțite, a desțeleni cu plugul unui spărgător de gheață un drum în inima unui continent, a sparge cu o rachetă cerul convențional al Pămîntului, acestea sînt acțiuni din aceeași familie a faptelor eroice ale comunismului care asigură izbînda asupra naturii îndărătnice. E un mesaj de optimism în acest memorial de călătorie, care, neîndoielnic, consfințește izbînda artistică și-i sporește farmecul.

Paul Granea

Alexandru Sever

BREVIAR

lor noi pagini de pătrunzătoare analiză psihologică, consacrată patriotismului oamenilor sovietici, cu nvela „În lumina zilei”. Viktor Nekrasov, cunoscut la noi din paginile cărții intitulată „În tranșeele Stalingradului”, a publicat recent romanul de acute probleme etice „Kira Gheorghievna”. Poezia sovietică de la Prokofiev și Tihonov, la Rimma Kazakova și Andrei Voznesenski își afirmă o puternică prezență constructivă în realitatea imediată a societății sovietice.

Dintre problemele teoretice înscrise pe agenda discuțiilor actuale, ne vom opri la acelea semnalate în articolul „Viață, teorie — literatură” apărut la rubrica „Citind proiectul de Program al P.C.U.S.” din „Literaturnaia gazeta”, semnat de criticii I. Anisimov, N. Ghei, I. Neupakioeva și I. Elsberg.

Autorii articolului, pornind de la sarcinile ce decurg din proiectul de Program pentru știința literară marxist-leninistă, în general și pentru teoria realismului socialist, în special, sînt de părere că, cu toate succesele obținute în aceste domenii, mai este încă necesară „rezolvarea teoretică profundă a unui șir întreg de probleme importante, încă prea puțin studiate”. Printre acestea se află și problemele privitoare la umanismul socialist, la raporturile dintre umanismul socialist și umanismul epocilor trecute. În acest scop, Uniunea Scriitorilor din U.R.S.S. și Institutul de literatură universală pregătesc o dezbatere cu tema: „Umanismul și literatura contemporană”.

Autorii articolului citat se opresc asupra problemelor teoretice, care trebuie să-și găsească o rezolvare fericită în creația literară. Este vorba în special de „sarcina educării omului nou, sarcină asupra căreia partidul a insistat în mod special în ultimii ani, cînd în viața Țării sovietice au apărut atitea fenomene noi. Noua etapă a dezvoltării realismului socialist este legată de aceste transformări”. El subliniază faptul că rezolvarea acestor probleme este condiționată de combaterea concepțiilor burgheze și revizioniste — care subapreciază sau negă atît rolul de cunoaștere cit și rolul educativ al literaturii — de combaterea a ceea ce ei numesc „misticismul autocunoașterii”, caracteristic esteticii reacționare.

Viața literară sovietică a intrat deci și ea din plin în albia marilor dezbateri suscitade de publicarea proiectului de Program al P.C.U.S. Multilateralitatea preocupărilor, valoarea operelor recent apărute, profunzimea discuțiilor teoretice sînt un indiciu sigur că scriitorii sovietici vor face din Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. o mare sărbătoare a creației literare, un eveniment cu implicații majore în dezvoltarea continuă a literaturii realiste socialiste.

deci și ea din plin în albia marilor dezbateri suscitade de publicarea proiectului de Program al P.C.U.S. Multilateralitatea preocupărilor, valoarea operelor recent apărute, profunzimea discuțiilor teoretice sînt un indiciu sigur că scriitorii sovietici vor face din Congresul al XXII-lea al P.C.U.S. o mare sărbătoare a creației literare, un eveniment cu implicații majore în dezvoltarea continuă a literaturii realiste socialiste.

Paul Granea

Alexandru Sever

BREVIAR

● „Azi mai mult ca oricînd, avem nevoie de cărți care să înfățișeze caractere luminoase, simțămîntele și gîndurile oamenilor sovietici. Literatura este chemată să joace un rol deosebit de important și de onoare în educarea omului societății socialiste”. Iată tema principală a discuțiilor la adunarea de partid a Uniunii Scriitorilor din Azerbaidjan, Mehli Gusein și Bairam Bairamov au prezentat referate pe marginea proiectului de Program și a Statutului P.C.U.S.

● Scriitorii Iuhan Smuu', Semion Kirsanov și Debora Varandi au reprezentat Uniunea Sovietică la Festivalul internațional de poezie de la Knocke-la-Zoute (Belgia).

● Ziarul cubanez „Noticias de hoy” a publicat în paginile sale romanul „Mama” de Maxim Gorki, tradus în limba spaniolă de M. Casado.

● Articolul de fond al revistei „Voprosi literaturi” (nr. 8/1961) este intitulat: „Educația comunistă și sarcinile literaturii”. Articolul dezbate tema respectivă în lumina proiectului de Program publicat înaintea Congresului al XXII-lea al P.C.U.S.

● Așa cum anunță ziarul „Borba” care apare la Belgrad, în Iugoslavia a apărut ediția a doua a nulelei lui M. Șolohov „Soarta unui om”.

● Revista „Moskva” (nr. 8/1961) publică romanul scriitorilor americani Elisabeth Littleton și Herbert Shtrutz, intitulat: „Ei vor culege furtuna”. Autorii au reușit să cunoască în profunzime viața Spaniei de astăzi și romanul este un vehement rechizitoriu împotriva regimului franchist.

● Prezentarea romanului în paginile revistei moscovite este semnată de acad. I. M. Maiski.

Zair Azgur — Tînăr muzicant (fragment din monumentul lui Ianka Kupala)

Viața literară sovietică este dominată, în ultimele săptămîni, de dezbaterile purtate în jurul proiectului de Program al P.C.U.S., sub aspectele lui multilaterale. În primul rînd, sînt luate în discuție acele prevederi care influențează de pe acum, și vor influența și mai puternic în viitor, viața scriitoricească. Personalitățile cele mai reprezentative de toate generațiile și din toate colțurile Uniunii Sovietice, participă activ la această discuție generalizată, deschizătoare de noi orizonturi pentru procesul de dezvoltare al literaturii sovietice.

Intr-adevăr, proiectul de Program cuprinde numeroase referiri directe la sarcinile și rolul literaturii în construcția comunismului și numeroase alte referiri, începînd cu cele privitoare la dezvoltarea industriei și agriculturii și terminînd cu cele privitoare la normele etice comuniste, care privesc de asemenea, în cel mai înalt grad, creația literară. Noul Manifest Comunist, cum a fost denumit proiectul de Program al P.C.U.S., concentrează în liniile sale directoare preocupări fundamentale pentru dezvoltarea multilaterală a societății sovietice, pentru valorificarea la un nivel tot mai înalt, a posibilităților de care dispune fiecare cetățean sovietic. În puține cuvînte, proiectul de Program are în vedere satisfacerea cerințelor materiale ale oamenilor sovietici și grija pentru educația lor multilaterală, inclusiv pentru educația lor estetică.

Literatura este chemată să participe la acest efort general, în două sensuri convergente. Pe de o parte, să reflecte noua etapă în dezvoltarea societății sovietice, iar pe de altă parte să contribuie activ la definirea profilului general al acestei etape.

Trebuie să relevăm, dintr-un început, că dezbaterile în jurul acestor teme au un caracter extrem de concret, cu aplicații imediate la viața de toate zilele. Constatarea este valabilă pentru toate direcțiile principale în care se desfășoară discuția.

Genurile operative, de la reportajul literar la poezia publicistică și la notațiile jurnalului de călătorie sînt folosite pentru a înregistra

Pe marginea Programului P.C.U.S.

Literatura sub semnul discuțiilor creatoare

victoria constructorilor hidrocentralei de la Stalingrad, succesele dobîndite de colhoznicii dintr-o regiune sau alta a țării, noile realizări ale științei și tehnicii sovietice în domeniul automatizării producției.

Același caracter concret îl au dezbaterile în jurul problemelor de etică, dezbateri comune atît publicațiilor literare cit și presei cotidiene. Articolul lui Alexei Adjubei, dintr-unul din numerele recente ale ziarului „Izvestia”, ca și acela al lui M. Zlatogorov, din „Literaturnaia gazeta”, se ocupă îndeaproape de întîmplări petrecute în diferite colective, întîmplări asupra cărora se emit judecăți de valoare din punctul de vedere al moralei comuniste.

În această intensă și acută dezbateri etice, trebuie să vedem necesitatea de a ridica viața de muncă, existența obștească și personală a fiecărui om sovietic, la un nivel corespunzător stadiului actual de dezvoltare a societății sovietice.

În sfîrșit, trebuie să notăm că creația literară sovietică, străbătînd un drum puternic ascendent, oferă acum, în preajma Congresului al XXII-lea al P.C.U.S. noi și valoroase opere aparținînd scriitorilor de toate vîrstele. Și aici, deci, discuția se desfășoară pe terenul faptelor, al unor acte de creație cu un profund ecou în rîndul cititorilor și cu numeroase implicații în dezbateri de ordin estetic.

Așa, de pildă, putem nota apariția, după o lungă pauză, a primelor capitole din ultimul volum al trilogiei lui K. Fedin „Rugul” (volumele anterioare: „Primele bucurii”, „O vară neobișnuită”). Emanoil Kazakievici, după ce în urmă cu citeva luni publicase nulela de răsunset „Caietul albastru”, a dăruit cititori-

Insemnări din carnetul regizorului

Încă de la prima lectură, regizorul Iosif Heifiț a fost entuziasmat de scenariul tinărului romancier Grigori Baklanov. Fenomenul atât de caracteristic etapei actuale a construcției comuniste — participarea miilor de comsomoliști din întreaga Uniune la înălțarea marilor obiective industriale și energetice siberiene, la fertilizarea pământurilor întelenite — oferă un motiv pasionant de inspirație pentru poezi și dramaturgi, pentru măștrii penelului și cinești. Acțiunea „Orizontului“ se petrece într-un sovhoz din Kazahstan. Elevii ultimei clase a unei școli medii din capitală pleacă să lucreze în acest sovhoz de pe pământurile destelenite. Ei trec cu succes dificilul examen al muncii, al alegerii drumului în viață. În precajma turnării, Iosif Heifiț a făcut el însuși o călătorie în Kazahstan spre a se familiariza cu atmosfera viitorului film. În însemnările din carnetul său regizoral, din care reproducem câteva fragmente, răzbat adesea ecourile acestei călătorii care l-a ajutat să definească locurile, să finiseze caracterele personajelor. Filmul „Orizont“ are ca interpreți pe Iuri Tolubeev și Boris Cirkov, precum și o grupă de studenți din ultimul an al Institutului unional de cinematografie.

Să treci prin anumite încercări, pentru ca să ai apoi de ce să-ți aduci aminte — iată felul inițial care a determinat plecarea celor din clasa X-a A pe pământurile destelenite. În primele episoade, toți cei din grup se complac în rolul de oameni-adulți. Călătoria spre sovhoz, ei o socotesc o aventură veselă, o expediție turistică. Dar, pe măsură ce se desfășoară acțiunea, toate aceste plăcute aventuri se transformă treptat într-un dificil examen de viață. Și, cu cit devine mai evidentă maturizarea acestui simpatic colectiv de adolescenți, cu atât mai pregnant încep să se distingă anumite particularități.

Iată-i în prima noapte pe care o petrec în stepă. Totul e cufundat în beznă. Nu li-cărește nici o lumină, nu se aude nici un zgomot. Au citit alina despre stepă, dar nu știu încă s-o străbată noaptea. Se rătăcesc îndată. Se va filma de sus: siluetele lor în lumina palidă a lunii.

Cineva strigă „Băieți!“ și fluieră. Li răspunde lătratul unui ciine. O iau la fugă. Serghei se împiedică și cade. Și în clipa aceea, vede cerul încărcat de stele.

Au citit cărțile lui Flammarion, știu să descifreze constelațiile, printre ele nu se rătăcesc. Dar să te orientezi noaptea pe cîmp e mai complicat. Tinerii sînt acum un punct minuscul în imensitatea stepei, sub bolta în-

desc în luciul unei bălți. Orientându-se după stele, ei încearcă să se îndrepte spre apus. Făcîndu-și singur curaj, Serghei face cîțiva pași înainte și... nime-rește direct în baltă. Cerul, rășfrînt în apa ei se tulbură deodată...

În scenariu există două grupuri distincte. Pe de-o parte directorul sovhozului — Golovanov și oamenii lui, foști partizani care au trecut prin încercările celor două războaie, — foștii ostași. De altă parte — grupul elevilor, băieți și fete care nu știu nimic despre viață, care nu cunosc tradițiile muncii, care n-au uitat încă școlile școlarești, frazeologia școlară, fițuicile și alte șiretlicuri naive.

În această stepă nemărginită se tăuresc destinele eroilor. Viața și pămîntul! Să trăiești o viață fără să străbați stepa! Doar viața este stepa!...

Întreaga acțiune este străbătută de romanul de dragoste dintre Rimma și Serghei. La început ei îl ascund cu grijă, lăsînd să vorbească doar privirile. Dar o asemenea iubire nu poate fi tănuicită. În clipele hotărîtoare ale vieții lor, ea iese la lumină. Ei devin maturi datorită dragostei și devotamentului. În aceasta constă funcția deosebită a latunii sentimentale a filmului

Principalul constă în aceea că în „Orizont“ există pe lângă coordonatele istorice și geografice — pământurile destelenite, sovhozul, clasa a X-a A — și o idee generală. Este ideea trecerii stafetei de la o generație la alta. Preluînd stafeta, tinăra generație se gîndește cu dragoste la cei

virșinici, cu toate că zîmbește la adresa vechiului.

Mulți tați și multe mame din vremurile noastre n-au apucat să citească destul, n-au terminat școli, au flămînzit și si-au sacrificat somnul pentru ca Serghei, Rimma și ceilalți tineri eroi ai filmului să poată gusta subtilitățile literaturii, să poată deveni oameni erudiți.

„Orizont“ trebuie să fie un film despre cei ce fac piinea. Brigadierul spune pe bună dreptate: „Piinea e foarte plăcut s-o mîncîci, dar iată cum se face!“

Agricultorul mîncîcă piinea încet, cu grijă, să nu se piardă nici o fărîmă. Și bătrînul brigadier Somov trebuie să mîncînce așa. Are miini mari, care mai amin-tesc încă de vechiul plugar. Rimma și Serghei poartă o discuție despre piine în prima seară de la sosirea în sovhoz, cînd sîd pe pragul unei clase la lumina lunii.

Ei se sărută pentru prima oară pe movila de boabe aurii de grîu, înălțată pe arie

Seara, în clasă, mîncîcă piine și beau lapte. „Ce piine gustoasă se face aici!“ exclamă cineva. Într-un colț stă Somov, cu miinile lui mari încrucisate pe genunchi. Se uită cu uimire la tineri. Fetele poartă pantaloni. Jenia ține supă de pasăre în termos. Dar cel mai uimitor i se pare faptul că risipesc piinea. Iată că izbucnește o adevărată „bătălie“. Slava și Jenia se atacă pe rînd, transformînd lingurile în praștii. Bucăți de piine zboară prin încăperea și se împrăștie pe podea. Somov privește cu supărare, îndurerat. O bucătică de piine cade lângă piciorul lui. O ridică de pe jos, o șterge și o așează pe masă. Apoi se scoală și se îndreaptă încet spre ușă, indignat de nesocotința tinerilor... După plecarea lui, în încăperea nu se mai aude nici o șoaptă...

Tatiana Samoilova în filmul „Léon Garros își caută prietenul“

„Visam de multă vreme la ecranizarea nemuritorului roman al lui Lev Tolstoi „Război și pace“ — mărturisise recent Serghei Bondarciuk. Și iată că acum mi se implineste visul.“

Împreună cu scriitorul Vasili Soloviev, care a și redactat prima parte a scenariului (filmul va avea trei părți), cu operatorul V. Monahov — care a filmat și „Soarta unui om“ — și cu pictorul I. Kumankov, Bondarciuk face ultimele pregătiri pentru începerea turnării.

Ținînd seama de importanța alegerii judicioase a interpreților într-o transpunere cinematografică după o operă literară de asemenea popularitate ca „Război și pace“, regizorul Serghei Bondarciuk s-a adresat în scris marilor actori din Moscova și din alte orașe, invitîndu-i să interpreteze anumite roluri și rugîndu-i totodată să indice nume de actori pe care-i cred potriviți pentru alte personaje.

Se înțelege că vestea ecranizării acestei capodopere tolstoiene a stîrnit senzație nu numai printre actorii care, ca și Bondarciuk, visau de mult la personaje din acest roman ca Andrei Bolkonski, Pierre Bezuhov, Natașa Rostova ș.a. dar și în rîndurile spectatorilor sovietici, care, de asemenea, au început să fie foarte preocupați de distribuția filmului

O dovadă concludentă o oferă nenumăratele scrisori primite în ultima vreme de studiourile „Mosfilm“ și de Serghei Bondarciuk personal. Scrisorile cuprînd sugestii cu privire la realizarea diferitelor scene și la interpreții eroilor.

Iată de pildă ce distribuție propune un grup de cercetători ai Institutului de lingvistică al Academiei de Științe a U.R.S.S. în cuprînsul scrisorii deschise adresate lui Serghei Bondarciuk prin intermediul revistei „Sovetski Ekran“: Kutuzov — I. Tolubeev; Andrei Bolkonski — V. Tihonov; Natașa Rostova — L. Kadocinikova, (eroina filmului „Surikov“) sau altă ac-

Spectatorii propun interpreți

Cine va fi Natașa Rostova?

trită foarte tinără; Pierre Bezuhov — Bondarciuk sau I. Gorbacev; prințesa Maria — Rujina Nifontova; Anatoli Kuraghin — V. Medvedev; Dolohov — O. Strijenov sau I. Dmitriev; Helene — I. Skobjeva sau M. Strijenova; Petia Rostov — O. Tabakov; Sonia — O. Krasina (Liza din „Dama de pică“).

Desigur, toate acestea nu sînt decît sugestii venite din partea celor pentru care eroii romanului tolstoian ca și pentru milioanele de cititori din lumea întreagă reprezintă ființe foarte apropiate, foarte dragi.

Distribuția definitivă este așteptată cu mult interes. Spectatorii au multă încredere în discernămintul, în talentul regizoral și în gustul lui Serghei Bondarciuk.

De două ori premiat la Veneția „Pace celui care vine pe lume“

La recentul Festival Internațional al filmului de la Veneția, Premiul special al juriului a fost acordat filmului sovietic „Pace celui care vine pe lume“. Aceluiași film i s-a atribuit și Premiul criticilor italiene.

„Pace celui care vine pe lume“ este opera tinerilor regizori Alexandr Alov și Vladimir Naumov.

„Ultima zi a celui de al doilea război mondial, în inima Germaniei. Un grup de ostași sovietici își îngroapă tovarășii căzuți. Nimeni nu bănuiește că peste cîteva ore nu va mai fi război.“

Tinărul locotenent Ivlev primește sarcina să însoțească la spital o femeie germană care trebuie să devină mamă. În aceeași mașină se mai află șoferul și un ostaș a cărui familie a fost masacrată de fasciști. Eroii filmului sînt acești patru oameni.

Spectatorii însoțesc pe cei patru eroi în călătoria lor pe drumurile Germaniei. Ei întîlnesc în cale mari grupuri de deținuți eliberați din lagăre, care numai cu o zi înainte își așteptau moartea dincolo de rețelele de sîrmă ghimpată. Sînt cehi și francezi, italieni și iugoslavi. Ei au atitudini diferite față de misiunea locotenentului Ivlev. Copilul care trebuie să vină pe lume va reprezenta Germania viitorului. Ce va deveni oare acest om născut în ziua prăbușirii fascismului?

Cei trei militari sovietici nu-și pun însă asemenea întrebări. Pentru moment este în joc viața unui viitor vlăstar al omenirii, care trebuie ajutat să vină pe lume. Și ei fac totul pentru ca mama să poată ajunge la spitalul cel mai apropiat, chiar cu prețul propriei lor vieți. Căci pe drum, unul dintre ei este ucis, iar al doilea rănit grav.

Misiunea este însă îndeplinită, iar băiețelul german vine pe lume în clipa cînd victoria asupra fascismului este salutăată prin miile de salve de bucurie.

A. R. L. U. S.

Popularizarea proiectului de Program al P. C. U. S.

În acțiunea de popularizare a proiectului de Program al P.C.U.S., Consiliul General A.R.L.U.S., în colaborare cu Consiliul de conducere a S.R.S.C., a organizat o serie de conferințe care se țin în Capitală. Astfel, a avut loc, în aula Facultății de Științe juridice a Universității „C. I. Parhon” din București, primul simpozion din ciclul intitulat „Manifestul comunist al epocii contemporane”. Acad. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., acad. Zaharia Stancu, scriitor și prof. univ. ing. Valter Roman, directorul Editurii Politice, au făcut expuneri pe tema: „Comunismul — ziua de mâine a întregii omeniri”.

De asemenea, la Casa prieteniei romîno-sovietice din București a fost inaugurat ciclul „Un program mare al construirii comunismului” în cadrul căruia tov. Marin Florea Ionescu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S. a ținut conferința intitulată „U.R.S.S. construiește comunismul — viitorul luminos al întregii omeniri”.

Tot în cadrul aceluiași ciclu vor fi prezentate săptămînal, pînă în 19 octombrie, expuneri intitulate: „U.R.S.S. în anul 1980”, „Totul pentru om”, „Știința comunismului”, „Pace, muncă, egalitate, libertate, fericire”, „P.C.U.S. — rațiunea, știința și conștiința epocii noastre”.

Expuneri cu acest conținut vor fi făcute și în toate centrele de regiune și de raioane, la casele prieteniei, la casele de cultură și la căminele culturale în centre de comune.

La mina Rovinari

Comisia A.R.L.U.S. de la Întreprinderea minieră Rovinari, desfășoară o vie activitate de popularizare a realizărilor oamenilor sovietici. Pe baza unui plan de muncă, întocmit trimestrial, sarcinile sînt repartizate pe fiecare membru al comisiei.

A intrat în tradiția membrilor co-

misiei A.R.L.U.S. de a programa audiții colective la radio, cînd se transmite emisiunea „Vorbește Moscova”. În ceea ce privește agitația vizuală, — a fost organizată expoziția cu tema „Bazinul carbonifer Karaganda”.

S-au popularizat în mod sistematic, metodele folosite de minerii sovietici, care dau un ridicat randament în producție. Ca exemplu în această direcție, poate fi citată expunerea privind armarea în fier la abatajul frontal.

În această activitate desfășurată de comisia A.R.L.U.S. de la mina Rovinari, un rol de seamă îl dețin ing. Popescu Gheorghe, Dan Oienberg și alții.

I. HALAS
corespondent

Sibiu

În centrul activității desfășurate de Consiliul orășenesc A.R.L.U.S.-Sibiu, se află în ultima vreme, problema repartizării sarcinilor fiecărui membru al consiliului orășenesc. Această repartizare s-a făcut în așa fel încît activul obștesc grupat în jurul consiliului să cuprindă majoritatea comisiilor A.R.L.U.S. din instituții și întreprinderi. Astfel, tovarășilor Petru Munteanu și Luca Rațiu de la uzinele „Independența”, Elisabeta Sirbu de la clubul „7 Noiembrie”, Paraschi-va Dănilă de la Banca R.P.R., Victoria Bibu de la O.C.L. Industrial, I. Ingher, I. Fogoroș și I. Ignat de la Organizația regională de cinematografie, Ion Nicula de la Întreprinderea poligrafică, Gh. Băila de la fabrica „Balanța” și alora, li s-a încredințat sarcina de a controla și îndruma comisiile A.R.L.U.S. de la diferite întreprinderi și instituții.

Datorită acestei organizări, în munca comisiilor A.R.L.U.S. astfel îndrumate, s-au înregistrat o serie de realizări privind întocmirea și urmărirea planurilor de activitate, precum și organizarea cursurilor populare de limba rusă. Acțiunea aceasta de repartizare a sarcinilor pe fiecare membru al activului obștesc se va extinde în cuprinsul întregului raion.

IOAN FLORESCU

Secretar al Consiliului orășenesc și raional A.R.L.U.S. — Sibiu

Galina Pospelova despre schimbul de experiență al balneologilor

cercetători științifici și medici care lucrează în diferite stațiuni din România. Nu pot trece cu vederea raportul de încheiere al prof. dr. Ion Birzu, important atît pentru că a făcut bilanțul lucrărilor conferinței, cît și pentru că a indicat direcțiile de dezvoltare ale balneologiei romînești.

— Ați vizitat, probabil, cîteva din stațiunile noastre. Cum le găsiți, ca specialități?

— Institutul de balneologie și fizioterapie a dat posibilitate delegațiilor să viziteze stațiunile de pe litoral și un grup de stațiuni de pe Valea Oltului și Valea Prahovei. Ne-am putut astfel convinge „pe viu” de marea și rapidă dezvoltare pe care a luat-o activitatea balneară în țara dumneavoastră.

În frumoasele stațiuni de pe litoral este excelent organizat tratamentul balneo-climatic. Grupul de stațiuni de pe Valea Oltului și Prahovei prezintă un interes excepțional pentru că cred că în puține locuri din lume se obțin rezultate atît de bune ca acolo, în tratamentul bolilor unor organe interne, ale aparatului locomotor și sistemului nervos.

Ceea ce m-a impresionat la toate stațiunile vizitate este înalta calificare a colectivelor de medici care le deservesc.

Aș vrea să spun cîteva cuvinte și despre Institutul de balneologie și fizioterapie din București. Institutul este înzestrat cu utilajul cel mai modern. Iar colectivul de cercetători științifici, de înaltă calificare, rezolvă cu succes cele mai actuale probleme de balneologie și fizioterapie.

Expoziția „Grafica militantă a R. P. Romine”, deschisă în sălile muzeului „Pușkin” se bucură de un interes deosebit în rîndul moscoviților.

SCRISORI din U.R.S.S.

Urmăresc cu interes viața studenților

Lucrez la o uzină constructoare de mașini și urmez în același timp prin corespondență cursurile unui institut politehnic.

Urmăresc cu interes viața studenților din România. Aș vrea să corespundez cu un coleg din țara dv.

NELLI KOMKOVA

g. Murom, Vladimirski raion ul Krasnogvardeiskaia 76, kv. 8

Șahiști, să corespundăm!

Aș dori să joc șah prin corespondență cu șahiști din România.

GHEORGHI POGODIN

Daugavpils, gorpocitamt, do vostrebovania

Poșta redacției

D-TRU PEIA, comuna Brașoștița, raionul Filiși: E suficient să specificați pe plic numele cosmonauților sovietici pentru a le parveni scrisoarea.

C-TIN GRIGORAȘ, comuna Scheia, raionul Negrești: Iată adresele unor tineri sovietici: Valentin Vasilievici Akimov (elev la o școală tehnică), Gorod Tula, ulița Akademika Pavlova nr. 1, Kv. 26; Larisa Rijova (21 de ani), gorod Stalinsk-5 ulița Pokrișkina nr. 13, kv. 25, Kemerovskaia Oblasti.

Ing. MEREUȚĂ, Iași: Nu cunoaștem adresa inginerului sovietic. Ați putea scrie însă redacției ziarului „Komsomolskaia Pravda”, care a publicat articolul respectiv, rugînd să vă pună în legătură cu inginerul Leontiev. Adresa redacției: „Komsomolskaia Pravda”, Moskva, A-47, ulița „Pravdi” 24, 6-1 etaj.

FLORICA TRĂILESCU, Turnu Severin: Citiți răspunsul dat mai sus tov. C-tin Grigoraș. Vă mai putem comunica adresa unui tînăr sovietic pe care-l interesează țara noastră, dezvoltarea economică și culturală a orașelor din R. P. Romîna: Vitali Vladimirovici Doljenko, gorod Tula — oblastnaia, ulița Jukovskovo d. 72.

Prof. C. BRÎNZOIU, Craiova: Vă mulțumim pentru sugestii.

DORINA BAZAVAN, Zimnicea: Ne pare rău, dar nu sîntem în măsură să vă satisfacem cererile.

SUNHILDE MANGOL, Jimbolia: Sfătuim să vă adresați direct actorilor respectivi — la Teatrul Național „I. L. Caragiale”, Teatrul „C. Nottara” și Studioul cinematografic „București”.

CASA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE A. R. L. U. S.

anunță că în cadrul CLUBULUI CELOR CE INVAȚĂ LIMBA RUSA

Se organizează cursuri populare de limba rusă ciclul I (incepători), ciclul II, ciclul III și avansați precum și consultații individuale, convorbiri în limba rusă, conferințe, prezentări de cărți, lecturi în limba rusă, concerte, vizionări de filme și diafilme.

La dispoziția celor interesați stau: ziare și reviste sovietice, și alte materiale în legătură cu studiul limbii ruse.

Profesori de limba rusă îndrumă studiul individual și în grup pe al celor ce învață limba rusă.

Clubul este deschis zilnic între orele 18-21 la Casa prieteniei romîno-sovietice A.R.L.U.S., str. Batiște nr. 14

Alina Ciurez

La Mangalia, lingă Iespdea fluidă a mării, medicii balneologi din țările socialiste și-au confruntat rezultatele muncii cu prilejul Conferinței internaționale de balneologie. Printre oaspeții se afla și Galina Pospelova, directorul Institutului central de cercetări științifice în domeniul balneologiei și fizioterapiei din Moscova. Ea a ținut să înceapă tocmai cu această problemă discuția noastră.

— Conferința de la Mangalia prezintă o mare importanță pentru toți balneologii care au participat la lucrările sale. Ea ne-a dat prilejul să facem un rodnic schimb de experiență, să luăm cunoștință de stadiul actual al cercetărilor pe care le desfășoară medicii balneologi din țările socialiste.

Institutul de balneologie și fizioterapie din București a prezentat referate deosebit de interesante, urmăriți cu încordată atenție de participanți. Dintre ele s-au desprins raportul acad. Șt. Milcu, expunerile prof. Dinulescu, Sergiu Ștefănescu ș.a. Au fost prezenți cu referate foarte interesante, și numeroși

Marți 26 septembrie la cinematografele
„Patria” și „Infrățirea între popoare”
Premiera noului film românesc
APROAPE DE SOARE

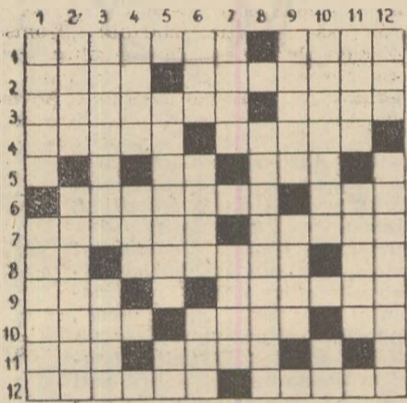
O producție a studioului cinematografic București

cu: FLORIN PIERSIC, VASILICA TASTAMAN, TITUS LAPTEȘ, DORIN DRON, AUREL CIORANU, NICOLAE PRAIDA, GRIGORE VASILIU-BIRLIC, ION MANTA, ION PRISACARU, SILVIU STĂNCULESCU, GEORGE CONSTANTIN, VASILE TOMAZIAN

Sceariul: Paul Anghel, Savel Stiopul
Regia: Savel Stiopul
Imaginea: Ion Anton, Gheorghe Fischer
Muzica: Gheorghe Dumitrescu.

CĂLĂTORII

ORIZONTAL: 1/ Călător rus care a întreprins celebra „Călătorie peste trei mări”, ajungând în India înaintea portughezului Vasco da Gama (1466-1472) — Fluviul care udă Leningradul și denumirea navei care între ani 1803-1806 a făcut cea dintâi călătorie rusă în jurul lumii. 2/ Ocol — Navigator rus care împreună cu Bellingshausen a descoperit Antarctica, în expediția din anii 1819-1821. 3/ Mare cartograf rus care a întocmit „Atlasul geografic al Siberiei” — Drum. 4/ Moscova și București — A indica. 5/ Pronume — Localitate în U.R.S.S. (R.S.S. Letonă) 6/ Călător rus care a cercetat Tibetul și regiunea Amurului între anii 1844-1887 — Onomatopee păsărească. 7/ Avalanșă — Oraș în Grecia. 8/ Neam (fig.) — Celebru călător și geograf arab (1099-1164) — La mar-

ginile orașului Düsseldorf! 9) Șef arab — Oraș distrus de erupția Vezuviului din anul 79. 10/ Mare cu multe insule — Grec — Pătrat agrar. 11/ Afluent al Mării Nordului... — ...Și afluent al Mării Baltice. 12/ Cea mai mare peninsulă din lume — Oraș antic, rivala Atenei.

VERTICAL: 1/ Explorator rus care între anii 1834-1835 a călătorit în Egipt și Nubia — Provincie în Franța. 2/ Locuitor antic al Spaniei — Călător cu... pas sprinten! 3/ Doi exploratori ruși cu același nume: unul care în anii 1808-1809 a călătorit în Manciuria și Kamciatka și altul care a luat parte la recente expediții sovietice în Antarctica — Fluviul Parisului. 4/ Rătăcire — Către tine. 5/ Noua... insulă în Oceanul Pacific — Victimele lui Panurge. 6/ Port în Peru — Producător de in — Localitate în Suedia. 7/ Corabie, vas — Riu în Franța, afluent al Dordonei. 8/ Celebră mișcare culturală în sec. XIV-XVI, caracterizată, printre altele, și prin mari descoperiri geografice. 9/ Supărare moldovenească — ...Șan, munți cercetați în sec. XIX de călătorii ruși Semenov — Tianșanski și Mușketov. 10/ Blocuri de piatră duse de ghețari — O foaie de calendar. 11/ Pinză de corabie — Vastă țară în Asia, ale cărei legendare bogății au făcut ca o seamă de călători să caute drumul spre ea.. 12/ salut în Roma antică — Nume sub care era cunoscut, pe timpul său, spătarul Nicolae Milescu, ambasadorul Rusiei în China.

Cum a fost proiectată și de ce nu s-a realizat INVAZIA ÎN ANGLIA

(Urmare din pag. 4-a)

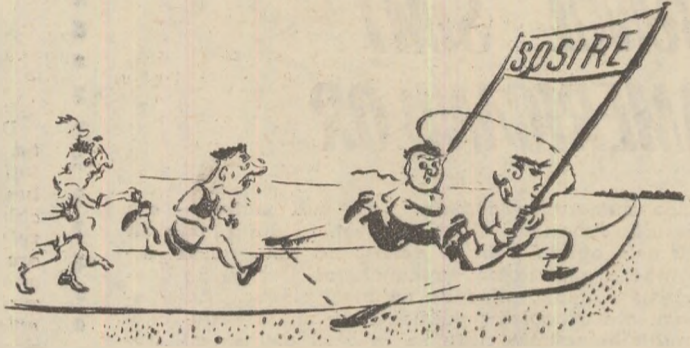
care avea nu numai să ducă la salvarea Marii Britanii dar și la distrugerea totală a armatei și stăului nazist.

Toate documentele publicate în ultimii ani mărturisesc acest lucru. Dar au mai rămas încă în viață și persoane care au colaborat direct la planurile hitleriste. Una este de pildă generalul Heusinger. În 1940, în momentul înfringerii Franței, el era șeful biroului de operații din marele stat major german. El răspundea deci direct de planul Seelöwe. Mai mult încă, el l-a acuzat pe Hitler că a pierdut ocazia de a desființa total armata britanică la Dunkerque. Azi, după cum se știe, Heusinger este „creierul strategic” al forțelor N.A.T.O., în care intră și trupe britanice. Tot în 1940, șeful de stat major al lui Kesselring, care trebuia să distrugă Londra pe cale aviatică, era generalul Wilhelm Speidel.

Și acesta a colaborat la elaborarea planurilor de cucerire a Angliei, dar azi ocupă un loc de frunte printre consilierii ministrului de război al R.F.G., Strauss. Fratele său, generalul Hans Speidel, este actualmente comandant șef al forțelor terestre N.A.T.O. în centrul Europei. Germania hitleristă a murit dar mulți din generalii ei au supraviețuit. Ei pretind că nu au fost cei învinși și încearcă să reia de la capăt dezastruoasele experiențe din 1914 și 1939. Numai că, dacă generalii germani au rămas aceiași, lumea s-a schimbat. Situația actuală nu mai este similară cu aceea care a precedat cele două războaie mondiale.

Balanța înclină azi de partea țărilor care construind comunismul și socialismul luptă pentru pace. Ele sînt în măsură să aplice strategiilor faliti ai armatelor hitleriste precum și aliaților și protectorilor lor, a ultimă și zdrobitoare lecție.

UMOR

Vă rugăm, iertați-ne, e o greșeală. Sosirea e dincolo de pădure.

Desen de V. Voevodin

Fără cuvinte
Desen de S. Aleksandrov

A descoperit o nouă stea
Desen de G. și V. Karavaev

**SLĂNIC
HEBE
MALNAȘ
CĂCIULATA
VILCELE
LIPOVA**

In fiecare sticlă, un izvor de sănătate!

**BETI APE
MINERALE
NATURALE**

De vînzare în magazinele alimentare, restaurante, centre de cura și răcoritoare

Zeamil

GOSPODINE!

Pentru prepararea de budinci, creme, supe, prăjituri, folosiți produsul „Zeamil”.

Se recomandă în alimentația dietetică a copiilor și pentru diverse rețete culinare.

Se găsește de vînzare în magazinele alimentare.

IN NUMELE GRUPULUI
PERMANENT DE LEGĂTURĂ
CU OPINIA PUBLICĂ DIN S. U. A.

FACEM APEL LA BUNUL SIMȚ AL AMERICANILOR

Poșta aduce numeroase scrisori. Cele mai multe — din Statele Unite ale Americii. Cînd le citești îți dai seama cît de îngrijorată este opinia publică americană din pricina primejdiei crescînde a unui război termonuclear. Dar cît de deosebite sînt aceste scrisori, pline de neliniște sinceră, de titlurile zgomotoase ale articolelor publicate de multe ziare americane. Din paginile acestor ziare se revărsă asupra cititorului un val de isterie războinică, menită să înșele opinia publică, să justifice nebuneasca cursă a înarmărilor.

Scrisorile la care mă pregătesc să răspund au fost dictate de cu totul alte considerente. Autorii lor sînt fruntași ai vieții publice din S.U.A. cu care ne-am întîlnit în toamna anului 1960 la Colegiul din Dartmouth și în mai, anul acesta, la Niagara Oreanda, pentru a face un schimb de păreri asupra celor mai importante probleme internaționale. Scrisorile cuprind reflecții adînci despre perspectivele de dezvoltare a relațiilor dintre țările noastre.

În Uniunea Sovietică a fost creat un grup permanent de participanți la întîlnirile de la Dartmouth și Crimeea, avînd drept scop menținerea și dezvoltarea contactelor prietenești cu opinia publică americană. Din acest grup fac parte militanți de seamă pe tărîm obștesc din U.R.S.S. Sînt profund recunoscători colegilor mei, care m-au delegat să conduc acest grup.

Ce țeluri își propune grupul permanent de legătură cu opinia publică americană? Ce cuprind planurile lui? Nu intenționăm să ne limităm activitatea numai la tratative privind viitoarele întîlniri. Avem de gînd să elaborăm și să traducem în viață o seamă de măsuri îndreptate spre întărirea colaborării active și a relațiilor prietenești dintre opinia publică sovietică și cea americană, să contribuim cu energie la stabilirea unor relații bune între popoarele și guvernele țărilor noastre.

Aș vrea să subliniez că, schimbul liber de păreri a fost folositor, în egală măsură, pentru ambele părți. După părerea noastră chiar și discuțiile cele mai ascuțite, mai însușite duc inevitabil la o înțelegere reciprocă cît se poate de bună, dacă toți participanții sînt călăuziți de interesele întăririi păcii. Sînt incredinciat că, crearea în U.R.S.S. a grupului permanent de militanți pe tărîm obștesc pentru sprijinirea relațiilor cu opinia publică americană, precum și înființarea Institutului de relații sovieto-americane vor fi just înțelese de colegii noștri de peste ocean. Orice om lipsit de idei preconcepute va vedea în aceste măsuri năzuința sinceră a opiniei noastre publice, a întregului popor sovietic de a obține normalizarea relațiilor sovieto-americane, dezvoltarea unor relații economice, științifice, culturale etc., reciproc avantajoase.

Fiește, noi știm că în S.U.A. există forțe care sprijină psihoză războinică, care intensifică zi de zi campania de calomnii împotriva Uniunii Sovietice. E surprinzător, dar așa stau lucrurile, că tocmai cercurile cele mai agresive care zăngănesc armele și amenință direct cu războiul, sînt guvernul sovietic să ia măsuri de întărire a apărării țării noastre, fac caz, acum, cu ipocizie de infectarea atmosferei cu reziduuri radioactive. Dar opinia publică sovietică este profund convinsă că incomparabil mai primejdios este pericolul unui război termonuclear care planează asupra omenirii datorită acțiunilor agresive întreprinse de puterile occidentale. Purificarea atmosferei de otrava isteriei războinică, preîntîmpinarea unui nou război, constituie o datorie a tuturor celor cărora le sînt scumpe cauza păcii, soarta țării lor, fericirea omenirii.

Ne adresăm încă o dată, opiniei publice americane: timpul nu așteaptă! Să acționăm în comun! Să lăsăm la o parte toate divergențele și disputele cu caracter secundar! Numai prin eforturi comune pot fi alungați norii negri ai războiului nuclear.

Astăzi, mai mult ca oricînd, este important să găsim orice forme pentru un schimb de păreri, să căutăm tot ceea ce ne apropie, să nu cruțăm nici timp, nici eforturi pentru însănătoșirea climatului internațional și normalizarea relațiilor dintre marile noastre state, de care depinde în mare măsură atmosfera politică de pe întreaga planetă.

Din păcate, scrisorile care se află pe biroul meu arată că, nu toți americanii înțeleg limpede poziția sovietică în cele mai importante probleme internaționale. Trebuie să ne mire acest lucru? Dușmanii păcii și prietenii între țările noastre vorbesc într-una despre „ultimatumul“ pe care Uniunea Sovietică l-ar fi dat puterilor occidentale în problema germană, despre faptul că, noi vrem „să umilim“ Statele Unite. Cît de mult amintește aceasta de metoda „marii minciuni“ a lui Goebbels — aceea de a te juca cu sentimentele naționale ale oamenilor, de a le întineca conștiința prin ațîțarea șovinismului și a psihozei războinică.

Nădăjduiesc că americanii au avut posibilitatea să cunoască răspunsurile date de N. S. Hrușciov, conducătorul guvernului sovietic, la întrebările ziaristilor americani Drew Pearson și Cyrus Sulzberger. Adresîndu-se americanilor, N. S. Hrușciov a spus: „Să trăim rezonabil și să luptăm pentru ca nimeni să nu înceapă un război. Să folosim forța noastră pentru asigurarea păcii în întreaga lume, să ne întrecem în dezvoltarea economiei și în crearea de bunuri materiale pentru popoarele noastre“.

Ce program rezonabil și constructiv! Oamenii sovietici sprijină din toată inima apelul conducătorului guvernului lor și nu-și cruță eforturile pentru ca acest program nobil să devină realitate. Sîntem incredințați că și în S.U.A. vor birui bunul simț și rațiunea, că cei cărora le sînt scumpe pacea, munca constructivă și viața, se vor alătura marelui lupte a vremurilor noastre — lupta împotriva primejdiei unui război termonuclear.

Alexandr Korneiciuk

Cuvioșii părinți și diabolicele șantaje

De cîțva timp, în ziarele italiene apar tot mereu fotografiile unor călugări. Cu toții par oameni respectabili, poartă bărbi lungi și rase grosolane de un cafeniu-închis, incinse la mijloc cu curmei. Picioarele ostentive sînt încălțate în sandale negre de piele, cum purtau în vechime apostolii. Pe fețele lor se citește cucernicia, iar ochii le sînt îndreptați plini de evlavie cînd spre cer, cînd spre noi, vrînd parcă să spună cu dezaprobare: pînă cînd o să mai stai în mlaștina greșelilor, sărman copil al necredinței și păcatului?!

Numele lor: părintele Carmelo, părintele Venanzio, părintele Agrippino, părintele Vittorio și părintele Benino. Fac parte cu toții din Ordinul capucinelor. În orașelul Mazarino, din Sicilia, există o mică mănăstire unde sfinții părinți au slujit, mîntuindu-și sufletul în sinul unei naturi sărace.

Acum însă, părinții-pustnici nu mai au timp „să-și înalțe sufletul în lumea divină“, nu mai au timp să facă rugăciuni căci zac în temniță. Trebuie să răspundă la interogatori și să scoată în fiecare dimineață hîrdăul afară din celulă, așa că regimul de închisoare nu prea este prielnic reverțiilor cucernice.

Exprimîndu-ne în limba lui anchetatorilor, sfinții părinți „sînt implicați în cazul“ marelui bandit Carmelo Lo Bartolo, căpetenia unei bande care are legătură directă cu faimoasa Mafia — organizație secretă de tilhari. Fotografia lui Lo Bartolo a fost de asemenea publicată în ziare, iar figura lui șireată, cu nasul mare, contrastează puternic cu chipurile ascetice ale călugărilor.

Lo Bartolo și-a vîndut sufletul diavolului tilharilor și a intrat în serviciul secret al marilor latifundieri din Sicilia. Cînd după război întreaga insulă a fost cuprinsă de flacăra răscobilelor țărănești, Carmelo Lo Bartolo a apărut cu arma în mînă, alături de jandarmi, pămînturile moșierilor. Pentru această ispravă a fost răsplătit. Proprietarul latifundiei, ale cărui bunuri le-a apărut cu devotamentul unui ciine ținut în lanț, i-a dat o bucată de pămînt arabul pe care s-o muncească în dijmă, iar mănăstirea i-a pus la dispoziție un teren pentru grădina de zarzavat. Îmbinînd munca de agricultor cu tilhăria de noapte, cu furtul de cai, șantajul și crimele, Lo Bartolo, care era un fel de prim-ministru al bandei, se bucura în regiune de o uriașă influență. În Sicilia puterea Mafiei — acest duh rău al nopții — este pînă astăzi mai mare decît autoritatea din timpul zilei a poliției și jandarmeriei.

Dosarul lui Carmelo Lo Bartolo poate constitui subiectul unui scenariu de film. Galop în noapte pe cai furați, împușcături cu jandarmii, scrisori de șantaj scrise pe un ton respectuos. Iată un exemplu: „Stimate signor Cannada, anunțăm pe înălțimea voastră că trebuie să ne dați de bună voie zece milioane de lire. În caz contrar, intenționăm să vă luăm soția și copilul. Iar dacă o să anunțați poliția, n-o să vă mai solicităm, ci o să vă plătim cu o salvă de pușcă automată...“. Cînd Francesco Cannada a întîrziat să depună cele zece milioane de lire, trei din membrii bandei și-au pus măști negre confecționate dintr-o umbrelă veche a lui Lo Bartolo, i-au ațînit calea stimatului signor și l-au împușcat de față cu șoferul său.

Jandarmii au găsit măștile aruncate de bandiți pe drum, și au venit să facă perchiziția în casa lui Lo Bartolo. În cerdac au găsit umbrela ruptă. Lo Bartolo și cei trei tineri au fost imediat arestați.

Nicoletti, în vîrstă de 18 ani, n-a rezistat la interogatoriu și a spus tot ce știa. Anchetatorii au reușit treptat să facă lumină. Astfel s-a aflat de cazul farmacistului Colaiani, căruia bandiții i-au cerut trei milioane de lire. Farmacistul a început să se tîrguiească. I s-a redus un milion de lire, dar el a continuat să negocieze. În cele din urmă, s-au înțeles să dea numai un milion. Dar după ce Co-

laianni a depus suma fixată, bandiții au început să-l preseze din nou. De data aceasta, Lo Bartolo încalcă legea onoarei banditești, care prevedea că, după ce s-au primit banii de la victimă, șantajistul este obligat să apere persoana jefuită. După aproape un an de închisoare, Lo Bartolo s-a spînzurat în celulă, căci îl amenința pedeapsa cu muncă silnică pe viață.

Monahii sînt implicați în cazul lui Lo Bartolo ca mijlocitori între șantajisti și victime. Trei capucini, părintele Agrippino, părintele Venanzio și părintele Carmelo au căutat să-l convingă pe farmacistul Colaiani să dea banii ceruți de

bandiți. Părintele Agrippino a chemat-o la biserică pe Elena, sora farmacistului și, în confesoriu, privind duios crucifixul, a mormăit într-una că trebuie să dea banii, căci altfel va fi rău. Venerabilul părinte Carmelo, un om cu barba căruntă, s-a deplasat chiar acasă la farmacist, a pronunțat obișnuitul „pace vouă“, după care, coborîndu-și glasul pînă la un suierat sinistru, a spus că El (adică bandiții) cer trei milioane și nici o liră mai puțin și că oia lui Hristos (adică farmacistul Colaiani) trebuie să se tundă singură de această sumă, căci altfel el (adică părintele Carmelo), nu va da nici o liră pentru pielea sărmanei mielusele care a avut imprudența să-și înghebe o farmacie proprie în Sicilia. Farmacistul a plîns și s-a jurat că nu poate da mai mult de un milion. Bărbosul capucin a clătînat dezaprobator din cap și a plecat. Apoi a venit din nou și din nou a rostit „pace vouă“, și chiar în prag a ridicat două degete ale mîinii stîngi, gest care însemna că El sînt de acord cu două milioane și nici un ban, mai puțin.

Părintele Carmelo îl îndemnase și pe Francesco Cannada să nu mai discute, ci să-i dea pe loc banii ca să-i transmită „unui om groznic“. Iar după ce bandiții lui Lo Bartolo l-au ciuruit pe signor Cannada cu o salvă trasă din trei puști automate, capucinelul a început s-o viziteze pe văduva acestuia și să-i ceară bani. „În caz contrar El o să vă răpească copilul“. Innebunită de durere, mama i-a dat călugărului banii.

Și părintele Benino a făcut pe intermediarul între șantajisti și victimele lor.

Capii bisericii catolice sînt foarte neliniștiți de întîmplarea neplăcută care s-a petrecut în orașelul Mazarino. Ce linie să adopte la proces călugării inculpați? Să-și nege în întregime vina? E cu nepuțință, căci au fost priși asupra faptului. Să recunoască numai în parte, dar să se refere la circumstanțe atenuante: frica de bandiți? Ar fi mai bine, din punctul de vedere al capilor bisericii, dar se ivește o altă primejdie. Înseamnă că trebuie să se ridice împotriva atotputernicei Mafiei, iar aceasta este o organizație teroristă de bandiți, care apără împotriva mîinii poporului pe bogătașii și latifundierii sicilieni — cei mai credincioși, mai de nădejde oameni ai bisericii.

Dar indiferent ce linie ar adopta la apropiatul proces sfînta biserică catolică, nu va izbuti să șteargă de pe rasele monahale petele sinistre de noroi și sînge.

Leonid Lenci